Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

Haftalık Siyasi Gazete • Sahibi: Hikmet Kıvılcımlı • Yıl: 1 — Sayı: 20 16 Mart 1971 Salı • Fiyatı: 100 Kuruş

ORDU KILICINI ATTI !..

Bir vahşet daha!..

Selamiçeşmede banka soygununda zanlı olarak yakalanan Salman Kaya'nın Adliye'de çekilen fotoğrafları ortada. Devrimci genç yürümüyor, sürükleniyordu. İki kişi koluna girmiş, bir üçüncüsü arkadan destek vermişti.

Salman Kaya 24 saat içinde adliyeye çıkartılması gerekirken, altı gün Emniyette şiddetli işkencelere tâbi tutulmuştur.

Salman Kaya yapılan işkenceler sonucunda bir itiraf zaptı imzaladı. O kadar ki, polisin olay zanlısı olarak ileri sürdüğü ve Salman'ın suç ortağı olarak imzalattığı zabıtalarda açıklanan kişilerden birisi bir dekandan belğe getirdi. Diğer 2 kişi ise olay sırasında Ankara'da olduklarını, bir başka genç ise o gün evini taşımakta olduğunu is patlayacak beyanlarda bulunuyorlardı.

Gençlere yapmadıkları şeyi atfetmek, korkunç ve insanlık dışı işkenceler uygulamak, eğemen sınıfların sık sık başvurduğu yöntemlerdendir. Gerici güçler, iyi bilmelidirki, bütün bunların hesabını vereceklerdir.

Dr. Hikmet KIVILCIMLI
13.4.1971 İZMİR

Beklenen oldu. Ordu bir yol daha politikaya el koydu.

Öteden beri maval gibi okunan bir martaval vardır: «Asker siyasetle uğraşmaz!»

Önce neden uğraşmaz? Yasaktır da ondan. Kim koymuştur bu siyaset Yasağın? Hiç kimse orasını düşünmez. Önüne gelen, antika felsefenin Mutlak Hakikat tekerlemesi gibi, «aklın son kertesi odur» gibilerden bir çalımla tekerler durur: «Asker siyasetle uğraşmamalı. Memur da siyasetle uğraşmamalı.»

Ya neyle uğraşmalı? Devlet'in tepesine iki buçuk Finans - Kapital göbeklisi, yahut beş on Tefeci - Bezirgan veledi oturtacaksın. Onlar yanılmaz Papahazretleri çalımı ile tepeden buyuracaklar. Altlarına dizilmiş milyonla asker ve memur: ne ferman edilirse hiç düşünmeksizin, «Homongolos» dedikleri makina makina adamlar gibi uyguluyacaklar.

Beklenen oldu. Ordu bir yol daha politikaya el koydu

«Asker - Memur Siyasetle uğraşmaz» tekerlemesinin altında yatan asıl maskeli suikast budur: bir az okur yazarlık öğretip hanyayı Konyayı anlıyabilecek gibi olan Halk çocuklarını: ya Asker ocağına, ya Memur loncasına sokarsın. Alınlarına da, Hindistan paryalarına yakıştırılmış bir sözde «dokunulmazlık» damğası vurursun. Topunu birden: «Siyaset dışı» yalanı altında «Toplum dışı» yani «İnsanlık dışı» bırakırsın.

Maksadın nedir? Milyonlarca aydın kişiyi Politika bilmez, Toplum yabancısı, İnsan ötesi bir uslu Halk düşmanları kalabalığı haline getirmektir. Öyle yüzbinlercesi «bilgi» deyince Burjuva politikasının en domuzu ile şartlandırılmış, hepsi tepeden tırnağa dek örgütlü ve silâhlı kişiler kastını, Hint Kastları gibi kimi ayrıcalıklarla imtiyazlarla Millet dışında, Halk'a karşı dondurup otomatlaştırmaktır. En sonunda o yaldızlı otomatları, tepedeki bir avuç modern ve antika Mehrâce'nin (Finans - Kapital Beyleri ile Tefeci - Bezirgân Ağaların) emrinde kö

(Devamı 5. Sayfada)

Anadolu devrimcilerine saldırılar

KIRIKHAN, ISLAHIYE, İNEGÖL...

Finans - Kapital son zamanlarda iyice azgınlaştı. Bir yandan seri cinayetlerini peş peşe sıralarken, öte yandan devrimci gençliğe silâhlı saldırılarını, talan ve yağmalarını yoğunlaştırdı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi zaman zaman başvurduğu «mürteci» saldırılarını da çoğalttı.

İşe neresinden bakarsak bakalım. Eğemen sınıflar karşı devrimi şiddetlendirmişlerdir.

Kırıkhan'da parayla tutulmuş provokatörlerin kışkırttığı kandırılmış guruh'u sokaklara saldılar. T.İ.P. ve TÖS'lülerin binaları, işyerleri ve kendileri ağır saldırılara uğradılar.

İslâhiye'de Tefeci - Bezirgân zibidilerinin örgütlediği, parayla satın aldıkları bir güruh'u. devrimcilerin dâvasına bakmaya giden avukatlardan Orhan Barlas, Celâl Doğan, öğretmen Abdürrahim Sercan'a alçakca saldırmış Celâl Doğan ayağından yaralanıp hastahaneye kaldırılmış. Orhan Barlas'ın gözleri kapanmış bütün vücudu çürükler içinde zor kurtulmuşlardır. Bu saldırıdan sonra Gaziantep'te devrimci kuruluşlar İŞSİZLİK VE PAHALILIK'LA SAVAŞ mitingi tertiplemişlerdir. Mitinge on binlerce halk katılmış İŞSİZLİK VE FAŞİZM'İ protesto etmişlerdir.

Kırıkhan ve İslâhiye olaylarından hemen sonra İnegöl'de faşistlerin kışkırttığı kişiler gene TİP ve TÖS'e saldırdılar. İnegöl'deki devrimcilerin işlerini, evlerini tahrip ettiler. Kendilerini ağır surette hırpaladılar.

BİR TİP'Lİ DAHA ÖLDÜRÜLDÜ

Anadolu'da en koyu faşist koşullar altında çalışmakta olan halkçı, yurtsever, yiğit kişilerden birisi daha öldürüldü.

TİP Amasya İl Başkanı Şerafettin Atalay'dan sonra şimdi de Yıldızeli bölge sekreteri Ali Han Uluğ öldürülmüştür.

Bölgesinde aktif çalışmaları finans-kapital ajanlarının önleyemediği boyutlara ulaşınca, Ali Han Uluğ evinde beynine bir kurşun yemiş olarak bulunmuştur.

AZGIN BİR MÜTTEFİK : TEFECİ - BEZİRGÂN

Bütün bu olaylar, finans kapitalin Türkiye'deki baş müttefiği Babil kalıntısı, asalak tefeci - bezirgân zümre aracılığıyla plânlanmaktadır.

Hem finans-kapital, hem de

(Devamı 5. Sayfada)

Ortaçağdan kalma işkenceler hainleri kurtaramıyacaktır.

CİA SOSYALİZMİNİN TARİH KALPAZANLARI

TARİHİN GELİŞİMİNİ «DÜMDÜZ» EDEN KİM

Dr. H. KIVILCIMLI

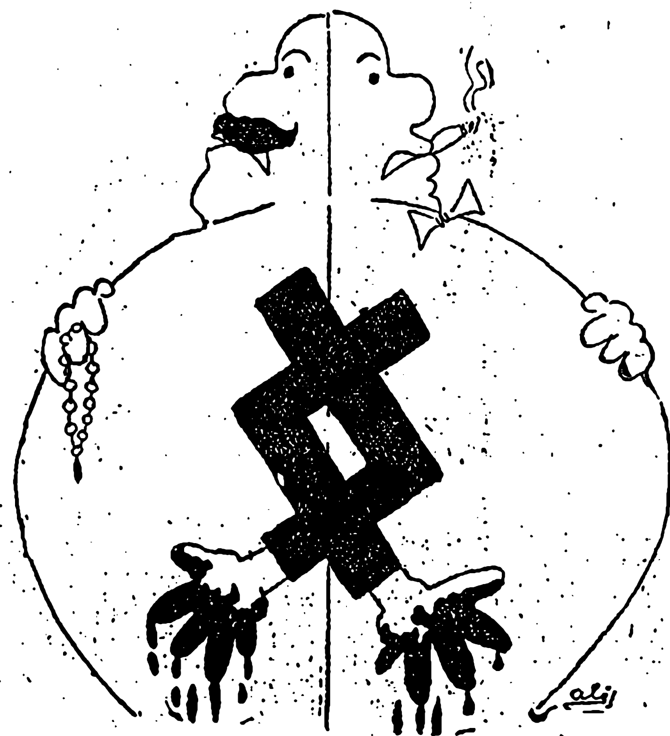
Bir tezi çürütmek için, ilkin onun özünü namusluca, hiç bir tahrife girişmeden olduğu gibi koymak, sonra yanlışlığını gerçek olayların ışığında açıklamak gerekir. Cici Sosyalist Beğcikler, bunun tam tersine kalkışıyorlar. Tez üzerine kendi uydurdukları yalanlara dayanıp; bilmiyenleri aldatacak şöyle sövgüler havlıyorlar:

«Kıvılcımlı'nın Tarih Tezi Marksist bir Tarih kavrayışından uzaklaşmakta, sonuç olarak Tarihi dümdüz bir gelişme olarak gören metafizik bir Tez olmaktadır.»

Evet. Bunu yazabiliyorlar. Sözcüklerin, anlam namusu tanımıyan dillere isyan edemiyeceklerini bilen Cici Sosyalistleriniz hep öyle kelimelerin ırzına geçmekle, kendi namuslarını lekelediklerini kavrıyamıyorlar. Yukarıda, Osmanlı Tarihinde Burjuva bilginlerinin ve Ak-Aydınlıkçı çömezlerinin nasıl «metafizik» mantıklarına kurban gittiklerine değdik. Ak-Aydınlık Beğciklerinin en bukalimonu ilan D.P.'ye (Demokrat Parti'ye değil, onun ilk faşist komandolarından keskin Sosyalizme fırlamış Bay D.P.'ye,) yanımıza her sokuluşunda en az birkaç öğün söylediğimiz söz hep «Tarihi dümdüz bir gelişme» saymak'tan çekinmesi idi. Şimdi sıra onlara gelmiş. Onlar bizi «dümdüz gelişme» ile suçluyorlar!

Ne var ki, Tarih Tezi yıllar yılıdır yazılı ve basılı olarak ortada duruyor. Acep Ak-Aydınlık Beğcikleri Teze «tükaka» demekle kimsenin oku-

(Devamı 5. Sayfada)



FİNANS — KAPİTAL + TEFECİ = BEZİRG AN AZMASI

Suçlu: ayağa kalk!.

Türkiye'nin iki büyük Başkenti: İstanbul ve Ankara'dan, en ücra ve en ucdaki Kırıkhan'a, İslâhiyye'ye dek her yerinde kan dökülüyor. Kan dökenler: Finans-Kapital parababalarının yöneltti̇kleri Antika taşra Tefeci-Bezirgân vurguncularıdır. Kanı dökülenler: Türkiye'de insancıl yaşantı özliyen ilericiler, devrimci gençlerdir.

PADIŞAHLIKTAN PAŞALIĞA

Neden?

Bunu Halk yığınlarımızın öğrenmemeleri için sömürgen üst sınıflar ve onların bezirgân politikacıları ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar. Üst sınıflar bir avuç soyguncudurlar. Ama, Türkiye'nin en muazzam ekonomi gücü olan Kapitali (Sermayeyi) ve Devleti tekellerinde tutuyorlar. Onun için, yenilmez bir güçmüş gibi görünerek, herkese gözdağı veriyorlar.

Bu açık seçik oyunda en çok aldatılanlar: «cahil Halk» değil, ne yazık ki «okur-yazar» geçinen Kapıkulları'dır. Bu Kapıkullarının en gözde başı İ. İ. Paşa oluyor. Paşa 40 yıldır, kimi iktidarda, kimi Muhalefette kaldı. Ama, korkunç Devlet Kapitalizmi'nin ve Devlet Kapıkulluğu'nun vazgeçilmez başı idi. Onun için Türkiye Politakasını kimi açıkça, kimi el altından olmak üzere, her zaman «Paşa», yahut «Paşalar» güttü.

«Paşalık» Türkiye'de bir kanunla Mustafa Kemal'in sağlığında yasak edildi. O antika deyimin yerine her modern ülkede kullanılan general geçirildi. Ama, toplum gerçekliği Antikalıktan kurtulmadıkça, onun yaşıyan kurumlarına başka ad vermek yeter miydi? Yetmedi. «Paşa» her zaman antika Paşa kaldı. Ve halk ta, ortalıkta değişen temelli hiç bir şey göremediği için, tepedeki Kapıkullarına «Paşam» demekten geri kalmadı.

Antika Paşalık ne anlama gelir, biliyoruz. «Paşa» sözcüğünün öztürkçe kökü «Beşe» den gelir. «Beşe» bir Babahan'ın «büyük oğulu» demektir. Osmanlıda ilk Padişahların büyük oğullarına Paşa denildi. «Padişah» adlı Babahan ölünce, onun yerine Paşa oğlu geçmiyecek miydi? O makanizma ile Türkiye'de Padişahlık kalktı, onun yerine hiç sessiz, sedasızca ve kimsenin yadırgamasına yer kalmaksızın Paşalık geçiverdi. Antika Tefeci-Bezirgân ekonomi ve sosyal sınıf, Türkiye'nin 500 kasabasından beşyüzünde iktıdarı elinde tuttukça bunun başka türlü olması olur muydu?

«DEVLETLU» PAŞA HAZRETLERİ

İşte İ. İ. Paşa o Antika toplum yapımızın Modern Devletçilik biçiminde karar kılmış yapısının en «sarsılmaz» kalıntısıdır. O kalıntıya göre «Devlet» başlıbaşına bir varlıktır. Nereden geldiği bilinmez. Ama, gelmiş. Vardır. Öyleyse Toplumun üstünde, Sosyal Sınıfların üstünde bir varlıktır. «Ülke bütünlüğü» ne ile sağlanır? «Devletle» Öyleyse, dün «Saltanatın», bugün «Milletin» var olması, Devletin var olması demektir. Devlet elden gitti mi, ne «Millet» kalır, ne Vatan.

Bütün «Paşalarımızın» ve Paşarikolarımızın ağızlarına bakın. Başlarının içlerine girin. Ruhlarının en loş derinliklerine inin. Yalnız ve ancak o Antika Felsefeyi bulacaksınız. Bu «felsefe» lerinde çok «samimî» dirler. Yeni deyimle/ çok «içtenlikli» dirler. Padişah gitmiş Paşa kalmıştır. Padişah nasıl Devlet kubbesinin köşe taşı idiyse, Paşa da tıpkı öyle yalnız Devlet'i düşünür. O bir «Devletlû», «Devlet kuşu»dur. Devletin tepesine tüner. Ve sırf, başka hiç bir şeye bakmaksızın Devlet için öter.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Bu felsefelerinde Paşacıklarımızla tartışabilir misiniz? Hayır. Öyle bir şey, koyu müslüman için (Allahın var olup olmadığını tartışmak kadar onulmaz bir «küfür» olur, Devletin tartışılması. Bu felsefelerinde Paşacıklarımız «popüler» dirler de: yâni en geniş halk yığınları içinde dahi en yaygın felsefe bu Devlet dokunulmazlığı ve tartışılmazlığı pusuya girmiştir.

«DEVLETLU» FELSEFESİNİN KÖKÜ

Bu felsefenin Sosyal kökü nereden geliyor? Tâ, 600 yıl önce kurulmuş Osmanlı Devletinin ekonomik ve sosyal yapısından. Devlet bir uzun süre Osmanlı Dirlik Düzeninde bayağı «Sınıflar Üstü» çalımı ile Padişah'ın kişiliğinde «Zât» laşmamış mıydı? Paşacıklarımıza göre 60 yıldanberi Türkiye Toplumunda değişen hiç bir şey olmamıştır ve olamaz. Saltanat gitmiş, Cumhuriyet gelmiş. Padişah gitmiş, Paşa gelmiş. Bu da mı fark?

Padişahlığın, şunun şurası 50 yıldır ancak «kalkındırılabilmiş» olduğu gözönünde getirilsin. 50 yıldan beri ise, Paşalığın, kanun yasaklarına aldırılmaksızın, iyice «oturtulabilmiş» bulunduğu unutulmasın. Devlet anlamında hangi değişikliği Kapıkuluna anlatabilirsiniz?

İlk Osmanlı (İlb-Gaazi-Şövalye) lerinin Kan örgütü yerine geçirdikleri ilk Dirlik Düzeni toprak ekonomisi üzerindeki Devlet, çoktan: 3-4 yüz yıldır yıkılmış. Yerine Tefeci-Bezirgân sınıfın tehakküm ettiği Kesim Düzeni adlı toprak ekonomisi üzerindeki Devlet geçmiş. Sonra ilkin Levan (Komprador) Kapitalizme dayanan ecnebi Finans-Kapital, sonra Tefeci-Bezirgân sınıfa dayanan yerli Finan-Kapital tehakkümü Devleti kıskıvrak tekelinde bağlamış...

KİM OKUR? KİM DİNLER?

Biz bu basit olmasa da apaçık olayı, daha Üniversite Ülemâmızın en az beyin zarları kalınlaşmamış Sosyal Bilginlerine, hatta keskin «Bilimcil Sosyalist» lerine anlatamıyoruz. Paşacıklarımızı, antika Devlet felsefelerinde nasıl kınarız? Üstelik «Paşaların Paşası» sayın İ. İ., 40 yıl «Devleti» «avucu içinde» tuttuğunu sanmış, en deneyli, en ulu «Devlet Adamı». Türkiye'nin Finans-Kapital sömürgeliğinden «Bağımsız» ve gerçekten hür (özgür) olması için, aç işsiz kıvranan, kanayan Türkiye gençliğini mi dinler?

Devlet : «Şunun bunun elinde bâziyce (oyuncak) olamaz» demişti Ankara İstiklâl Mahkemesi Başkanı ünlü «Kelâli» Bey (Afyon), 45 yıl önce. O zamanın muzaffer Cephe Komutanı Başvekil Paşası, 45 yıl sonra değişecek değil. Kim bu ateşli gençlik? Antika hacıağalığın Taşrada boğduğu, Modern Finans-Kapitalin Başkentlerde bin bir provokasyonla kana boyadığı gençlik: alt yanı bir avuç çoluk çocuk! Bunlar sakro-sent Devlet hazretlerine kafa tutacaklar ha?

(Devamı 5. Sayfada)

KIVILCIMLININ ANKARA KONFERANSI

Daha önceki sayılarımızda, gazetemizin Ankara bürosu tarafından «Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi» konulu bir açıkoturum düzenlediğini haber vermiştik.

Ancak, çağrılı olanlar katılmadıkları için, açıkoturum yapılamadı.

Bunun üzerine, Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Ankara Hukuk Fakültesinde «Durum Yargılaması» konulu bir konferans verdi.

Ayrıca, gazetemizin Ankara bürosunda, çeşitli konular üzerinde tartışmalı bir toplantı yapıldı.

Bu konferans ve toplantı metnlerini bu sayımızdan başlayarak yayınlıyacağız.

DURUM YARGILAMASI

Sevgili Arkadaşlarım

Burada kanlı biçimler almış Sınıflar Savaşının en ateşli günlerinde epeyce serinkanlı olması gereken bir «Durum Yargılaması» yapmak istiyorum. Savaşan askerler, savaşın her aşamasında: «Durum Muhasebesi» dedikleri, bir araştırı ve inceleme yaparlar, ondan sonra gene savaşa geçerler. Ben de, kutsal İkinci Kurtuluş Savaşımızın şu aşamasında, size, birinciyi de görmüş bir arkadaşınız olarak, kısa bir yargılama, durum yargılaması yapmayı deniyeceğim.

– Bunun nedeni : hepimizin bildiği konu... Siz yaşta, hattâ belki de sizden daha küçük yaşta iken, Bilimsel Sosyalizme eriştiğimiz zaman: şimdi düşünüyorum, büyük bir iyimserlikle, eğer bir gün çoğalırsak, sosyalizm savaşçıları olarak çoğalırsak, kim bilir ne büyük kardeşlik, sevgi ve anlaşma içinde yeni bir ortam yaratacağız, bu geri Türkiye'de, diye düşünürdük.

O ilk, biraz da ütopik özlemimiz, 50 yıl sonra bugünkü durumuyla nasıl gerçekleşti? Tabiî, hiç te o zamanki ütopya olmadı. Çünkü, biz o zaman yalnız karşımızda egemen, sömürgen sınıfları görebiliyorduk. Hem, yalnız karşımızda görebiliyorduk. Halbuki onlar, sonradan öğrendik ki içimize öyle girerlermiş ve bizi birbirimize kırdırmakçin öyle oyunlar yaparlarmış ki: onlarla dövüşmek, bizim kendi aramızda geçen çekişmeler yanında, âdeta zemzemle yıkanmak olurmuş. 50 yıllık deneyin böyle bir sonucu karşısında bulunuyoruz.

Bu sonuç, elbette hiç birimizi şaşırtmamalı. Çünkü biz de, 50 yıl önce ütopya yaparken, sos-

(Devamı 5. sayfada)

Sosyalizm tarihimizden teorik bir belge

— IV —

1 — YOL

Yoldaşlar;

Bir yola düşmüşüz, gidiyoruz. Bu proletaryanın inkılâp yoludur. İnkılâp yolu her şeyden önce Siyaset yoludur. Ve siyaset yolu, Marks'ın «Büyük Rus âlim ve tenkitçisi» saydığı Çernişevki'nin sözünü daima doğru çıkarır:

«Tarihin yolu, Nevski Caddesinin (Moskova'da en büyük perspektivin) yaya kaldırımı değildir. Tarihin yolu durmaksızın gâh tozlu, gâh çamurlu sahalardan aşar, bataklıklardan, yarlardan ve uçurumlardan geçer. Toza boğulmaktan ve ayakkabılarını kirletmekten korkan kimse her türlü sosyal faaliyetten sakınsın.»

Büyük dağ yolu, umumî yol hazır. Bizden önce geçenler yolu açmışlar. Hattâ yolun çevresini elektrikli ampullerle bezemişler. Ama biz lâmbaları yakmadan yürüyoruz. Karanlıktan ve kördüvüşünden kurtulmak için: yolu görmeliyiz. Yolu görmek için lâmbaları yakmalıyız. Şimdiye dek göğüslerimizin içinde yanan birer kızıl kor taşıdık. Aynı ateşle kafalarımızı, önümüzü ardımızı ve uzak yolları aydınlatan birer fener, yol gösteren birer çıra gibi tutuşturmıya mecburuz.

Evet, bütünüyle yol açıktır. Bizden önce gelenler, Proletaryanın siyasi mücadele yolunu en iptidaî (ilkel) başlangıcından muzaffer inkılâpa kadar, Sosyalizmin kuruluşuna kadar açmış bulunuyorlar.

Kuşku yok, biz de aynı yoldan yürüyoruz. Böyle yürümek tarihin maddeci gereğidir. Marks diyor ki:

«Her millet başka milletlerin mektebine koyulabilir ve koyulmalıdır.» (Kapital, Birinci Basılışın Önsözü)

Milletler için doğru olan bu düstur, o milletler içindeki milletler için, yâni sosyal sınıflar için de doğrudur. Sınıfların politik savaşları, siyaset keşifkolları, yâni Partiler için de doğrudur. Marks'ın özdevamı ve ortodoks inkişaf ettiricisi de, aynı hakikatı daha açık, daha elle tutulur ve daha konkret, daha gelişmiş şekliyle bir daha tekrarlıyor:

«Tecrübeler gösterdi ki, proletarya inkılâbının esaslı bazı meselelerinde bütün memleketler, çekinilmez surette Rusya'nın geçtiği yerden geçeceklerdir.» (L.: «Komünizmin Çocuk Hastalığı veya Solcu Komünizm, s. 20)

Yolumuz Leninci Marksizm'dir. Bu yolda sosyalizmin birinci safhasına kadar söylenebilecek olan her şeyin anahatları genellikle sözden işe geçmiş ve gerçekleşmiş bulunuyor.

Ancak teşkilâtsız ve sınıflı bir cemiyette (toplumda) insan iradesi bütünüyle manzumeleştirici (sistemleştirici) hiç bir tesir yapamaz, hiç bir rol oynıyamaz. Sosyal bünyelerde, hele kapitalist düzeni gibi geniş yeniden üretim yapılarında mutlak surette müsavatsız inkişaf (eşitsiz gelişim) olur. Yani, daima bir ülke öbür ülkenin zıddına ve aleyhine ilerler. O yüzden, böyle bir üretim yordamından her yer için ve her zaman için geçerli bir tek ve hep biricik örnek tasavvur edilemez. Her inkilâp hareketinin mutlak, soyut, apriorik (kıbeli: öncileyincil) bir formüle harfi harfine uyarak açılacağını, yükseleceğini sanmak ancak nass'çılığın (dogmatizmin) dik alâsıdır.

Hele Emperyalizm cihan ölçüsünde biricik olan bir ekonomi yaratmıştır. Ona rağmen bin bir tezatlı, bin bir sosyal eşitsizlikli üstyapı doğurur. Böyle bir toplum sisteminde une fois pour tous, yâni değişmek nedir bilmez, basmakalıp inkılâp örneği olamaz. Olur sanmak, Medrese kuruntusundan başka bir şey değildir.

İnkılâp yolu gerçekte bir demiryolundan çok havayoluna benzer. Şimendiferin geçtiği yol şaşmaz ve değişmez bir çelik düz çizgidir. Demiryolu insan kontrolu altında tesbit edilen belirli bir yoldur. Her tren şu istasyondan kalkar, ötekine gitmek için (yol insan tarafından değiştirilmedikçe) her zaman santimi milimine ve aynı çizgi üstünden geçer.

Uçak için iki şehir arasında ortalama ve belli bir yol bulunur. Ancak bu yol bir çelik kalıba dönmüş değildir. Genel olarak falân arz ve tul dairelerinin (enlem ve boylamların) filân derecelerinden şu sür'atle aşılacaktır. Bununla birlikte yol havayoludur. Rüzgârların biçimi, doğrultusu, hava boşlukları vs. insan tarafından peşin peşin, harfi harfine tâyin ve kontrol edilemez. Onun için, aynı yoldan geçen başka başka pilotlar, hattâ aynı pilot, başka başka zamanlara ve durumlara göre, şu kadar yüksekten veya alçakatn; ve bu çabuklukla yahut yavaşlıkla belli manevreleri yaparak yahut yapmıyarak aşar.

Bizim yolumuz inkılâp yolu da böyledir:

Leninci Marksizmi ezberlemiyeceğiz, kavrıyacağız; boynumuza bir muska gibi asmıyacağız. elimizde bir çekiç ve bir orak gibi, yahut uçağın kanatları ve pervaneleri gibi kullanacağız.

Bizden önce gelip geçenler yolu açmışlar, doğrultunun ana çizgilerini kızıl şahıslar (yol gösteren kazıklar) dikerek belirlemişlerdir. İşte buradan o görünen yere dek aşağı yukarı falan doğrultuda uçulacaktır.

Fakat içinde bulunduğumuz sosyal yapının markasına (ayırt edici alâmetine) özelliklerine bakılır. Ona göre şu kadar yukarıdan veya aşağıdan, bu hızla ve belli biçimlerle yol alınır.

Her ülkenin sübjektif ve objektif özellikleri ne bakmaksızın: «doğru inkılâp» diye nâra atan solcu İngilizleri, Lenin, «uyuşmak yok» (kompromi olamaz) diyen 1874 Komunarlarına benzetir ve şu öğüdü verir:

«İkinci olarak, burada, her zaman olduğu gibi gayeyi, hiç şüphesiz gerçek sosyalizmin genel prensiplerini, Sınıflarla Partiler arasındaki ilişkilerde özel olan şeye, sosyalizme doğru objektif ve orijinal evrimin her ülkede özel olan ve etüd etmek, keşfetmek, önceden sezmek yordamını bilmenin gerektiği şeye uygulamayı bilmektir.» (L. : «Komünizmin Çocuk Hastalığı,» s. 76-77)

Sosyalizmin ana prensiplerini her ülkede bulunan Sınıf ve Parti mücadelelerinin özeliğine uydurmak gerekir. Ama daha ilk bakışta görülüyor ve belli oluyor. O uygulamakla birlikte işin en güç yanı başarılmıştır.

EKONOMİ POLİTİK

EROZYON HİKAYESİ VE FİNANS - KAPİTAL ÇAPULU

Dr. Baade (FAO Mediterranean Project, Turkey Country Report, 1959) danberi Türkiye'de «Erozyon» (Aşınım: Toprak aşınması) diye bir moda sözcük su üstüne çıktı. Dr. Baade'ye göre Türkiye topraklarının % 50 si aktif erozyona uğruyor. Harvey Oakes (Türkiye Toprakları, 1958) e göre ancak 8,592 milyon hektar topraklarımız % 0-1 ile % 1-3 meyilli oldukları için erozyondan hiç veya pek az etkilenir.

«25 milyon hektar Tarım arazisi içindeki nispeti takriben % 34.5 olur. O halde yurdumuzda mevcut tarım arazisinin ancak % 34,5 u erozyondan masun, geri kalan % 65,5 nin az veya çok erozyondan etkilenmiş olduğunu kabul etmek yerinde olur.» (Mesut Özuygur, y.z.m.: Tarımda Doğal Kaynakların Muhafazası ve Geliştirilmesi, 24-26 Kasım 1965, T. Ziraat Mühendisliği I. Teknik Kongre, s. 11)

Pr. Dr. Orhan Yamanlar ve arkadaşları: 20, 481 milyon hektar toprakların 12 su toplama havzası ile (6,287 milyonluk) diğer alanlarında ortalama şu sonuçları bulurlar:

	Hiç veya az	Orta şiddette	Çok şiddetli	Oyuntu erozyon
Erozyon oranı	% 28.52	32,52	38.31	0,55

Bu hesapça Türkiye'nin % 71,48 'toprakları erozyona uğrar.

Şu «Erozyon» denilen illet veya âfet ne zamandan beri ve niçin Türkiye kırlarına saldırıyor? Antika tarihte Toprak ekonomisine Tefeci-Bezirgân sömürüsünün sızmasıyle başlamış erozyonlar için ekle yeterli belgeler yok. Ama, Türkiye Toprağına şartsız kayıtsız Finans-Kapital saldırışı ile Erozyon artışı arasındaki paralelliğin izleri gözden kaçamıyacak denli derindir.

Erozyonun başlıca etkeni: su ve yel akımlarıdır.

SU EROZYONU: «Pulluk altına alınan arazi, Entansif ziraat metotlarının tatbik edilmesi ve makineli ziraate gidilmesiyle memleketimizde erozyon problemi ciddi bir hâl almıya başlamıştır.» (M.Ö., a.y., s. 11)

Pulluklu, Makineli, Entansif tarım ne zamandanberi, kimin eseridir? 1950 denberi DP ve AP'nin eseridir. Bu açıdan erozyon olayına bakınca ne görüyoruz? Finans-Kapitalizmin şiddetle girdiği yer de şiddetli erozyon, giremediği yerde az erozyon görüyoruz.

Bunu, Türkiye'nin çeşitli tarım bölgelerinde örneklenmiş buluyoruz.

Doğu Anadolu: «Entansif ziraate gidilmemiş olması ve birçok yerlerde hâlâ geniş tabii meraların mevcut bulunması toprakların yıkanmasını geniş ölçüde önler. Keza ziraat altında olan arazilerin bir kısmının kuru ot istihsalinde kullanılması da buraları tamamıyle erozyondan korur.» (M.Ö., a.y., s. 12)

Görüyoruz. «Medeniyet»i yasakladığımız Doğu, kendi natürel ekonomisiyle, kendi toprağını kendine göre en rasyonel biçimle savunmaktadır.

Orta Anadolu: Yağışları 350 mm geçmiyen, çoğu kurak (susuz) bir çöldür. Ona rağmen Bahar sonu yüksek şiddetle kısa süreli «Kırk İkinci» yağmurları ora toprağını kemirir. Çünkü:

«Toprak, çokluk, zayıf bir bitki örtüsü ile kaplı veya bundan tamamen mahrum olduğu için, bu şiddetli yağışlara karşı muhafazasızdır. Kısa zamanda büyük kayıplara maruz kalır.» (M.Ö., a.y., s.13) Sürüklenen kum, taş, «geniş verimli toprakları... bağ, meyve bahçelerini; ve çeltik sahalarını» boğar. Oyuntu erozyon, sel taşkınları artar.

Orta Anadolu Antika Tefeci-Bezirgân çapulla «bitki örtüsüz» kaldığı için çölleşir.

Karadeniz: Oyuntu, sel molozu, heyelan âfetleriyle aşınır. Nedeni «Toprağın bir muhafaza örtüsünden mahrum bırakıldığı», yohut: «Orman tahribinin bir sonucudur.» (M.Ö., s.y., s.14). Bu hangi olaya bağlıdır? Finans-Kapitalizmin sokuluşuna:

«Karadeniz'in en önemli para getiren mahsulü olan fındık ve bundan sonra en çok yetiştirilen tütün, mısır ve fasulye toprağı erozif tesirlere açık bırakan mahsullerdir. Legüm veya yem bitkilerini içine alan herhangi bir münavebe sistemi mevcut değildir.» (M.Ö., s.y., s.14)

Batı ve Güney Kıyılar: Aynı Finans-Kapitalizmin daha geniş saldırışıyla aşınır:

«Bu bölgenin kültür bitkileri pamuk, tütün, bağ, zeytin, incir ve hububattan ibarettir ki, bunların çoğu erozyona karşı toprağı ya pek az korur veya hiç korumaz. Buralar Türkiye'nin en entansif tarım yapılan bölgeleridir. Yetişen mahsuller iyi para ettiği için tabii flora tarafından korunan geniş arazi parçaları kültür altına alınınca, geniş ölçüde erozif kuvvetlerin tesirine açık bırakılmışlardır.»

Vaktiyle çokluk kesif bir orman örtüsü ile kaplı olan bu bölgelerde, orman tahribatı ve arazi açmaları maalesef günlük hadiseler arasında yer almış bulunuyor.» (M.Ö., s. 15)

Nereden yola çıksak, önümüze gelen hep kendi toprak ekonomisine bilimi ve bilinci değil, Finans - Kapitali sokmuş geri bir ülkenin, kan ve can damarlarının akılsızca kurutuluşu oluyor.

YEL EROZYONU: Bu trajediyi daha keskince göze batırıyor.

«Bundan 20-25 sene önce hiç bir önem arzetmiyen rüzgâr erozyonu, son yıllarda yarı kurak iklim karakterinde olan Orta Anadolu'da son derece tehlikeli olmıya başlamıştır.» (M.Ö., s.15) deniyor. Bunu yazan mühendis «Üç önemli sebep» öne sürüyor:

a) «Mer'a» ların «makineli ziraat» le «sürülüp ekilme» si;

b) «Dar bir sabaya sıkıştırılan hayvancılığın aşırı otlama» sı;

c) «Nadas-hububat» sisteminde «toprakların yarısına yakın bir kısmının her sene herhangi bir bitki örtüsünden yoksun» kalması...

Yakından bakacak olursak bu sebep, gerçekte 1 tek nedene indirgenebilir. b) «Dar alanda aşırı otlatma» da, c) «Bitki örtüsünden yoksun» kalmak ta hep ve yalnız en başta: «Mer'a» yâni «Otlak» kıtlığına dayanır. Bu makanizmanın Türkiye topraklarını nasıl çölleştirdiğine en acıklı örnek Konya-Niğde illerinde yapılmış bir etütten elde ediliyor.

Yalnız o iki ilde: «110.920 hektar arazi rüzgâr erozyonu tehdidi altındadır... Karapınar 95.000 hektarla başta gelmekte.... Bu sahanın 25.000 hektarı çok şiddetli erozyon sahasıdır. Bu saha içinde 2000 hektarı, yüksekliği 4-5 metre olan kum eksibe alanı vardır... Bu saha içinde 50.000 koyun otlatılmakta iken aşırı otlatma neticesinde koruyucu bitki örtüsünün kalkmasıyla erozyon başgöstermiştir.» (M.Ö., a.y., s. 16).

İKTISATÇI

İT ÜRÜR gittikçe KERVAN YÜRÜR

OTO KRİTİK

6.3.1971 günü, Ankara Hukuk'un büyük anfisinde Binlerce genci ilgilendiren Sosyalist düşünce ve davranış incelemelerine karşı hangi alaturka «Hayati» çelmeciklerin takılmak istendiği gülümsenerek görüldü. İki gün sonra, 8.3.1971 günü, «Büyük Derleniş» akımını önlemek için, maskeli Finans - Kapital ajanlarınca, Şişli Postahanesi damgalı, sahte «Dev-Genç» imzalı bir de «Bildiri» postalanmış. (*)

«Bildiride» de «Finans - Kapital deyimini Genelev ağzıyla «çürütmek» (Finans - Kapitali hedef olmaktan çıkarmak) için, genç başlar düşünce ve davranış yerine apış arasına sokulmak istenmiş... Herşeyden önce, namuslu yiğitliklerini tanıdığımız: «Devrimci Gençlik Federasyonu» arkadaşlarımızı, üzerlerine sıçratılmak istenen CİA metotlu çamurlardan tenzih ederiz.

Anlaşılan, başka tutamağı kalmamış olan Bâbil artığı provokasyon: «Türkiye'deki Devrimci mücadelenin ilk militanlarından olan Mustafa Suphi ile Şefik Hüsnü'nün» yanına yeni «yıldız» lar icat etmek görevini almış.

«Geçenlerde toprağa verdiğimiz 78 yaşındaki İşçi arkadaşımız Râgıp Ervardar'a ait acı bir anı» ile, bir ölmüşün mezarını örseliyerek, pronografiyi Bildiri biçiminde «ideoloji» leştirmiye çalışıyor. Türkiye Sosyalizminde taşı taş üstünde bırakmamak istiyen CİA'nın bu tip oyununa bilerek yahut bildiyerek âlet edilmiş gerçekten saf kişiler varsa, onlara (çünkü ötekileri 50 yıldır elimizden geçirmişiz) sahtekârlığın kertesini belirtecek bir kaç gerçeği istemiyerek ve iğrenerek anmakla yetineceğiz.

1 — «1925 yılı» ele alınmış. O yıl Türkiye Sosyalizmi için ne «Râgıp Usta», ne «Râgıp» adında hiç bir kişi yoktur.

2 — «1925 yılı» Dr. Hikmet Kıvılcımlı Ankara İstiklâl Mahkemesinde dir. Ve hiç bir zaman, ne «Diyarbakır Hapishanesinde», ne başka hiç bir yerde, hiç bir kimseyle «aynı hücreye düşmüş» değildir.

3 — Gerek Râgıp'ın ve Şükrü'nün kendilerinin, gerekse bir çok arkadaşlarının polis ifadelerinde. Şükrü'yü yetiştirip harekete sokanın Râgıp olduğu boyuna söylenmesine rağmen Râgıp beraet ettirilmiştir. Harekete bir tertiple sokulan Şükrü ise, aynı dâvânın baş provokatörü bulunmasına rağmen, — bilinen nedenlerle, — hafif bir cezadan «yoksun» bırakılmamıştır.

(*) İğrenç bir provakasyon belgesi olan bildirinin altındaki Dev-Genç sahte mühüründe kuruluş tarihi olarak 1967 rakkamı okunmaktadır. Oysa biliyoruz ki, Dev-Genç'in ilk biçimi olan FKF 1965'te kurulmuştur. Örgütün adı daha sonra 1969 Kurultayında Devrimci Gençlik Federasyonu şeklinde değiştirilmiştir. CİA - MİT kombinezonu sahte mühürü kazıtırken doğrusu büyük açık vermişler.

4 — Tahkikat sonunda anlaşılmıştır ki, bir avorton bozuntusu olan iğrenç Şükrü türktür, Râgıb'ın yüzüne bakılmaz denilen karısı yahudidir. Bu iki insan (Şükrü ile Kadın) arasında en ufak arkabalık yoktur. Şükrü, Râgıb'ın «Kain biraderi» değil, «çırağını» diye tanıttığı, arkadaşlarınca «Râgıb'ın metresi» adı verilen ve Müdüriyette öyle kullanılan «Evlâd'ı mânevi» sidir.

5 — O türk «Mânevi Evlât», Râgıb'ın evindeki müsevi karısını (analığı yerindeki dişiyi). kaçırdığı için, Râgıp usta Şükrü.yü: «Ölünceye kadar aslâ affetmez» olduğunu önüne gelene sık sık açıklamıştır.

6 — Aynı «Mânevi Evlât» Şükrü, kısa cezasını bitirir bitirmez. İstanbul gizli polisinde görevli iken gözle görülmüş ve Tan Matbaasını havaya uçuran esrarengiz bitişik handaki hâlâ büyüsü çözülemiyen dinamit deposu ile birlikte patlayıp öbür dünyaya göç müştür. Bu yüzden, sahte «Dev-Genç» imzalı Bildiri'nin birinci tanığı Şükrü sahneden silinmiştir.

7 — Bir kaç yıl önce Erdek'te rastladığı Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya inanılmaz hasret gösterileriyle sarmaşmak ve adres verip hastalığına baktırmak istiyen Râgıp'a gelince, o da: «Geçenlerde toprağa verdiğimiz» denildiğine göre. sahte «Dev-Genç» imzalı Bilidrinin ikinci tanığı Râgıp ta sahneden silinmiştir.

8 — Dâvâ'da düştükleri provokasyonları ve dikine karyerizm sapıklıklarını, «Apolet sosyalizmi» uğruna bir, «fetret devrinden» yararlanarak «Komintern»e: apış arası problemi gibi aktarmak hevesine düşenlere, vaktinde, Şefik Hüsnü aracılığı ile, bir Balkan «kadeş Partisinde» geçmiş olaylar ışığında başka kapı gösterilmiştir.

Sahte «Dev-Genç» imzalı Bildiride: «Örgüt için görev başına» çağıran «Devrimci doğru çizgi» «teorisi» nin ulaştığı bu pisi pisine şantaj «aşaması» sını kendi U.S. marka kaderiyle başbaşa bırakalım. Burnu alıştığı gerizlerde suçortağı arıyan Şark kurnazlığı, her zaman karda gezip izini «Belli» etmediğine inanacak ve böyle yakayı ele verecektir.

Belki yanıltılan içi temiz «Devrimci Gençliğin bilmesinde yarar gördüğümüz» bütün belgeler, şu ya da bu servisin tezgâhladığı klâsik uçkur-peşkirli Tefeci-Bezirgân Hacıağa provokasyonlarında değil, 1920 den 1960 yılına dek süregelmiş aralıksız «Komünist tâkibatı» dosyalarında yatmaktadır. Herkesin kim olduğu orada, kendisi unutsa bile, torunlarınca er geç tüm ayrıntılarıyla okunacaktır.

Yalnız «Sosyalist» in Başyazarı, gelecek kuşaklara o en içten kopma «vasiyyetini» bu vesileyle bir «daha tekrarlar: Aman! Gizli polis ve Adliye arşivlerimizde yatan siyasi «Tahkikat» dosyalarını, her ne behaneyle olursa olsun, hiç kimsenin yakmasına, yırtmasına göz yummayınız...

Çünkü bizde âdettir. İttihatçı Kompradorlar, Adülhamid'in gizli dosyalarını, kimseciklere göstermeksizin, Beyazit Meydanında yakıp, günahlarını (jurnalcıklarını) Milletten saklamışlardır. Dün ve bugün, Türkiye ve Dünya politika alanında namus taslayıp göbek atan kimselerin, ne olduklarını en tartışılmaz biçimde aydınlatacak son olaylar, hep gizli dosyalarda saklı durur.

Sakın, gerçekler yokedilmesin! Bundan provokatörlerin döllerine bir kötü leme düşmez. Her kuşak kendi yaptığından sorumludur. Gerçi sapıkların utanacakları düşünülemez. Zerrece utanma duyguları bulunsa, dün kendilerinden sanıp göklere çıkardıklarına, bugün, (yanlışları yüzlerine vurulunca), şantaj yapamıyacak denli zeki davranırlardı.

Yüzyıl sonra da olsa, provokatörlerin çarmıha gerilmeleri, insanlığın trajedisini aydınlatmıya ve değiştirmeye yarıyacaktır. Bunu bilmek ve hazırlamak, arkadaşlık ve kardeşlik duygusunu şimdiden daha güçlülendirecektir.

Bu çamura değmek değer miydi? Lenin'ce «miras» ı benimsenen Çernişevski'nin dediği gibi: «Politika, Nevski (Moskovanın en büyük ve temiz) caddesi değildir. Ayağını çamurdan sakınan siyaset yoluna hiç girmesin.» Bunu bilerek girdiğimiz yolun batağından bir an korkmadık. Toplum çamursa, elbet içinden çıkmış sosyalistlere de sıçrıyacaktı. Bulaşacak diye, geri dönülemez. Bulaşınca kedi pisliği gibi saklanamazdı.

Vurguncu efendi babamızın miras bıraktığı bayramlık iskarpinlerini giyen «sosyalizm» süslü beğcikler değiliz. Ekmeğini taştan çıkarmış kara toprağın kuru öküzü denli halktan insanız. Çamurlaşın çamurlaşabildiğiniz kadar! Züğürt İşçi Köylü çarıklarımız sizi her zaman çiğneyip geçecektir. Hiç şaşmayın.

Gürbüz Güçler'in DEVRİMCİ GELENEĞİ

Her tezin bir antitezi olur. Tefeci - Bezirgân sınıfın, memleketi yabancı sermaye çapulunda ve borçlar batağında koyu müslümanlık adına en azgın gâvura bir kötü komisyon karşılığı satıverişini, köylü yutardı. Esnaf yutardı. Hatta henüz Köylü - Esnaf şartlıbğını yitirememiş İşçi bile, yutmasa da boğazından zorla geçirtenlere güç yetiremezdi.

Milyonlarla Türkiye nüfusunu maddece ve anlamca köle eden bu Gavur - Müslüman» kenetleşmesi, hiç tepki uyandırmamazlık etmekte kıyamete dek sürüp giderek eğemen kalabilecek miydi? Buna, Türkiyenin Tarihcil üretici güçlerine Gelenek - Görenek vurucu güçleri elvermezdi. Fatih Mehmet'ten ve Genç Osmandan Üçüncü Selim'e, Tanzimata, Meşrutiyet'e, Cumhuriyet'e dek uzanan tepkiler tanıktı.

Türkiye'de 4-5 yüzyıllık Osmanlı geleneği ve göreneği, Toprak ekomi temeli üzerinde güdücü bir «Sünuf'u Devlet» örgütlemişti. Üretmen Halk, en başta Çiftçiler (Reâyâ - Güdülenler), adını alır, güdücü Dirlikcilerin idaresine uyardı. Dirlikciler (İlmiye - Seyfiye, Mülkiye - Kalemiye) adları ile 4 «Devlet Sınıfı»nda örgütlenmişlerdi. «Memleket» onlardan sorulurdu. Türkiye. sinsi veya alevli bir bunalma düştü mü, «Devlet Sınıfları» kaynaşır, öteki «Sosyal Sınıflar»dan sanki bağımsızmışca, «memleket»in alın yazısım çizmeye girişirlerdi.

Ancak «Devlet Sınıfları»nın sözde şahbazca bağımsızlıkları yüzeyde kalırdı. Onların girişimleri: Türkiye'nin sosyal yapısı yönünde belirleniyordu. Türkiye Ortaçağ yapısında ise, Devlet sınıflarının vurucu güç olarak getirdikleri çözüm, Ortaçağvâri oluyordu. Türkiye, az çok modern ekonomi ve toplum ilişkileri içine girmişse, Devlet Sınıflarının vurucu güç olarak getirdikleri çözüm azçok modernleşme yönüne gidiyordu.

Böylece son duruşmada kesin sonuç, Türkiye'nin ekonomik ve sınıfcıl yapısına göre alınıyordu.

Bununla birlikte, «Memleket alınyazısında Devlet Sınıflarının, Tarihcil üretici güçlerden Gelenek -Görenek Vurucu Gücü olarak oynadıkları rol ortadan kalkmıyordu. 1919-23 yıllarında Kuvayimilliyeci Kurtuluş Savaşı gibi, 1960 yılı 27 Mayısçı düşünce ve davranışlar bunu tekrar, tekrar açıkça ispatladı. Her kezinde, Sosyal Sınıf eğilimleri, Devlet Sınıflarının vurucu gücü ile kendilerine yol açıyordu. Bu vurucu gücün göze çarpan elemanları: eskiden Seyfiye ile İlmiye, son-

(Devamı 5. Sayfada)

Türkiye köyü ve Sosyalizm

Millet ve Devletçe okul ve öğretim, eğitim imtiyazlarını aşırı derecelere çıkardığımız yerlerde okurların ve okulluların nispeti adım duymadığımız bir köydekinin beş on kat aşağısında kalmıştır. Karaözü'nde: «Herşeyi yaratan» okul ve eğitimse, okulu ve eğitimi yaratan nedir? Okulun aydınlatıcı ışığını kimse inkâr edemez. Ama, nasıl olmuştu, eğitim ışığına fazlasıyla sahip çıkan büyük merkezler ücra bir köyden daha çok karanlığa gömülü insan barındırırlar, yüz kişileri içinde oran yapılınca?... Karaözü'nün toprağında nu sihir, keramet var? Hayır, aynı toprakta 5112 nüfuslu ilçe merkezi Gemerek: «Bir Atatürk büstü bile» yaptıramamış!

Kırk yıllık Cumhuriyetimiz, milyarlar feda ederek eşiğine varamadığı okurlar çoğunluğuna, yap yalnız bıraktığı bir ıssız köyceğizinde tanık oluyor. Neden? «Aramaya, deşelemiye gerek göstermiyen» değil, asıl «gerek gösteren» olay budur. Besbelli: Karaözü'nü okul ve eğitim yaratmamış, okul ve eğitimi Karaözü yaratmıştır. Niçin?

HERŞEY «İKTİSADİ» Mİ?

Yukarıdaki sorumuza belki: «Adam», denilecek, «küçücük bir köyde tesadüfün cilvesini bunca büyütmek yersizdir.» Karaözü'nden çok daha küçük köylerde, hem tepeden inme okulları da gördük. Tekpartili çağın ideoloji dergisi ÜLKÜ (1935-36), Kütahya'da Alayunt, Bursa'da Keles, Ankara'da Haymana'nın Alurlıkuyu, Balgat, Antalya'da Sulak, Giresun'da Çayır, Kayseri'de Gunay köylerinin kısa monografilerini yayınladı. Bunlar içinde özellikle Ankara'ya (Okul ve Eğitim suyunun başına) komşu olanlarında akılları durduran bir trajedi göze çarptı: Köyde okul açılmadan önce bir tek hırsızlık yapılmaz; okul açıldıktan sonra, hepsi de «okul görmüşler» den tâze hırsızlar türer!

Eğitim tohumlarının ekildiği köyde hırsızlık biçilmesi üzerinde pek durulmadı. Köye okul girmişti, fakat üretim Etiler çağındakini geçmemiş, belki toprağın ve ormansızlaşmanın verimsizliği yüzünden daha da geri gitmişti. Kuru okul ve eğitimle dünya görüşü ve ihtiyaçları genişliyen köy çocuğu, geçim şartlarında okul ve eğitimin uyandırdığı eğilimleri karşılıyacak bir yükselişe kavuşmayınca, normal köy münasebetlerile sağlıyamadığı dileklerini çalmak gibi anormal yoldan gidermek zorunda kalmıştı.

Böylece, madde dayanağı bulunmıyan bir okul ve eğitim, ne kadar küçük olursa olsun, aydınlık getireceğine hırsızlık, karanlık yağdırmıştır. Karaözü köyünde, okul ve eğitim, geçim kaynaklarının genişlemesiyle paralel gitmiştir. Röportajcımız, kendi «deşelemiye gerek göstermiyen okul ve eğitim» ipotezini zedeliyen şu haberi veriyor:

«Bu köyde yaşıyan insanların yıllık geliri ortalama (adam başına) 1300 liradır.» (Keza, 21)

1958 yılı bütün Türkiye'de adam başına 1291 lira Milli Gelir düşer. O da şehirli milyonerden, baldırı çıplak köylüye dek herkese eşitçe (kitapta) paylaştırılan cari fiyatlarla 35 milyar 412,5 milyon liraya göredir. 1958 yılı Türkiye nüfusunda 19 milyon 808 bin 681 kişiden 4 milyon 965 bin 719 şehir nüfusunu çıkarırsak, 14 milyon 902 bin 262 köylü bulunur. Bu «köylü» sözü içinde de, 20-30 köy sahibi toprak beğleri ile yarıcılara hep birden gene eşitçe Tarım geliri 14 milyar 784,6 milyon paylaştırılırsa, adam başına 992 lira köylü Milli Geliri düşer. Karaözü'lünün 1300 lirası, azası beği eşitmiş gibi her köylü başına düşen Milli Gelirden 308 lira yüksektir.

Onun için Karaözü köyünde okul, kökleri havada Tuba ağacına dönmemiş, Karaözü çocuklarını «Eline, Beline, Diline» tutumlu olmaktan çıkaramamış, hırsız uğursuzlaştıramamıştır. Karaözü'lüye düşen yüksek Milli Gelir payının uydurma olma- [illegible]

«1520 dekar bağ var, 11400 elma ağacı yılda 57 ton ürün [illegible] armut ağacından 6 ton ürün alınıyor. 15.200 kayısı ağacından 200 ton kayısı elde ediliyor. 300 ceviz ağacı 2 ton (doğrusu 10) ceviz veriyor sahiplerine toptan. 400 inek, 2000 koyun, 300 keçi, 1500-2000 kümes hayvanı, 175 kovan arı.» «Karaözü köyünün yıllık süt ürünü 60.000 kilo, 27-00 yumurta, 1000 kilo bal, 2000 kilo yapağı, 42 bin kilo pekmez, 3000 kilo şarap, 19 bin kilo turşu, 50 bin kilo kuru meyva, 1000 kilo reçel.» «Yüzden fazla dikiş makinasının bulunduğu Karaözü'nde 3 terzi, 17 bakkal, 1 fırın, 1 otel, 2 kalaycı, 1 şarap evi, bir de demirci var.» (Keza, 21)

Karaözü'nün okul ve eğitim başarısı, bu maddi temeller üzerinde tutunmuş ve soysuzlaşmadan yücelmiştir. Bunu, oradaki gelişimlerin basit tarihçesi bile yeterce göze çarptırabilir. Yılları ve olayları şöylece sıralayalım:

1928 : yılı Lâtin harfleri çıkar çıkmaz, varlığından habersiz bulunduğumuz Karaözü fırsatı kaçırmaz, Cumhuriyeti ve eğitim ciddiye alıp kendi kendine İLKOKULunu kurar.

Karaözü tam bir çeyrek yüzyıl, 1928 den 1956'ya dek kaderile başbaşadır. İlkokuldan da ötelere geçemez.

1952: yılı çokpartililiğin izâfi serbestliği çıkar çıkmaz, Karaözü gene hiçbir dış ilmo beklemeksizin, fırsatı kaçırmaz; bu yol demokrasiyi, ama [illegible] gerçek demokrasiyi ciddiye alıp KOOPERATİF'ini kurar:

«1952 yılında kurulan Tarım Kredi Kooperatifi ise, o yıl 130 bin lira (itibarî sermaye, Not) ile başlamış... Hâlen 60.000 liralık ortaklık payı tahsil edilmiş... 400.000 lira ikraz yapıyor. 17,000 öz kaynağı, 24,000 lira da yedek akçası hesapta.» (Keza, 21)

Bu ekonomi teşkilâtlanma ve cihazlanmasının üzerinden 5 yıl geçmez, Karaözü köyü ekimcil (kültür) ve yedimcil (idare) alanlarında şehir standardına girer:

A — 1956: EKİMCİL sonuç : «Bugün 500 bin lira değeri olan Karaözü, «ilk ve orta OKUL'u» (Keza, 21) doğar.

B — 1957 : YEDİMCİL sonuç : «1957 yılında BELEDİYE'ye kavuşan Karaözü'nde, Belediye'nin sahibi olduğu bir kamyon var, ayrıca bir de traktör.» Ve: «Okul olarak yapılan hâlen belediye OTEL'i olan yapı.» (Keza, 21)...

(Devamı 5. Sayfada)

Para Babalarının Düzenbazlığı

İlçemizde meydana gelen üzücü bir olayı gazenize duyurmayı uygun bulduk.

Olay şöyledir;

Şefaatli ilçemiz Fatih İlk okulu öğretmenlerinden arkadaşımız Muzaffer Bilgin tasarruf bonosunun faizini almak üzere T.C. Ziraat Bankasına üç arkadaşıyle gitmiş. Bankada bulunan daktilo üzerindeki Amerikan yardım fonuna ait bulunan işareti (ayni işaret süt tozları torbaları üzerinde mevcuttur) tarağı ile kazmış ve bankayı terketmiştir.

Bu kişi akabinde tekrar bankaya çağırılıyor. Bankaya girer girmez banka memuru ağlıyarak Türk bayrağını yırttı, Rus bayrağını asacaktı.. Rus bayrağı cebinde idi yaygarasını koparırken, bu plânlanmış; 'Komünist var, Vurun' vs, vs. gibi tahriklerle kahvelerden, dükkânlardan boşalan «halk» olay yerine geliyor. Öğretmen arkadaş bankadan çıkmak isterken, biriken gurubun saldırısına uğruyor. Bankanın hemen karşısındaki bulunan polis karakoluna doğru koşarken linç edilmekten zor kurtuluyor.

Kaymakam, Vali ve Millî Eğitim Müdürü hemen olay yerine geliyorlar. Araştırma yapılıyor. Olayın bir tertip olduğunu, bayrak yırtma olayının olmadığını, sadece Amerikan işaretinin sildirildiğini 'halka' anlatarak yatıştırıyorlar.

Vali ayni işaretlerle ilgili olark 'Amerikadan gelen jeeplerin üzelerindeki bu işareti ben albay iken boya ile kapatıyordum.' demiştir.

Anlaşılan, öğretmenler hakkında önceden plânlanmış tertiplerden biriydi. Ancak tertipçilerin halk nezdinde maskeleri düştü. Öğretmenlere oynanan oyunların somut örneğini gözleriyle görmüş oldular.

Devrimci selâmlarımla
Bir devrimci öğretmen

Kitle gazetesi yayınlamak amacı ile açılacağını bildirdiğiniz kampanyaya katılmak boynumuza borçtur; böylece fiilen katılmadığımız yurtsever harekete bir küçük yardımımız olur ümidindeyiz.

Gazeteniz tarafından açılacak bir Günlük haftalık kitle gazetesi için yardım kampanyasına arkadaşlarımı ile katılmayı ve kısa sürede en az 500 TL. parayı toplamayı taahüt ederim.

Başarı dilekleri, saygı, selâm...

A.T

Not : Bu kampanya bütün Türkiye'de her ilde, ilçede yapılamlıdır.

CEVAP

Sosyalist'in mücadelesine gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederiz.

İşçi sınıfının devrimciliğine, mücadelesine omuz vermek, her devrimcinin görevidir.

Sosyalist maddi bakımdan yardımcı olmak istiyen arkadaşlar;

İş bankası Lâleli Şubesi hesap No: 30'a maddi yardımlarını yapabilirler.

İŞÇİ SINIFINA BİR İHANET

Önce şunu bir kere daha belirtelim: Gerçekleri olduğu gibi vermek, Sosyalist'in görevidir. İşçi sınıfımız üzerinde oynanan her türlü oyunu, yakalayabildiğimiz anda gözler önüne sermek, işçi sınıfı devrimcilerinin görevidir. Bunları neden söylüyoruz? Bir bildiğimiz, bir gördüğümüz var da ondan...

Bilindiği gibi bir aya yakın bir süredir, Teknik Boya Fabrikasındaki grevi izliyorduk. Grev aniden bitti. İşçilere koştuk, sendikaya (Hür mensucat sen) koştuk, DİSK'e koştuk, olayı derinlemesine araştırdık. Biz ne yorum yapacağız, ne de olanlara bir şey ilâve edeceğiz. Sadece olayı vereceğiz. Yalnız olayın iyice anlaşılabilmesi için, bazı kişileri ve kuruluşları zaman içinde ele almak gerekecek. Önce Hür Mensucat Sendikası ve onun başkanı Salih Çetin hakkında biraz bilgi verelim. Salih Çetin senelerce Teksif içerisinde çalışmış, daha sonra her ne'dense Teksif'ten ayrılıp, Hür Mensucat sendikasını kurmuş. Bir süre sonra, uyanık işçilerin de baskısiyle DİSK'e katılmak zorunda kalmıştır. Salih Çetin bey, komandoların Türkeşin Partisindedir. Kendisi bir aralık Milletvekili olmak hevesine de kapılmış, nedense millet onu vekilliğe lâyık görmemiş. Şunu da şuracıkta belirtelim ki, Hür-Mensucat Sendikası içerisinde Salih Çetin hariç, çok yiğit, çok temiz ve inanmış işçi arkadaşlarımız var. Onların kıymetini de bizden iyi kimse takdir edemez.

Şimdi, bu dönemde yapılan toplu iş sözleşmelerine bir göz atalım. Salih Çetin'in; Etem-Mensucat, Refiğler, Maltepe - İplik Fabrikalarında yaptığı sözleşmeler, Teksif'in yaptığı sözleşmelerden bir milim ileri değildir. Bunun sebebini kendisine sorduğumuzda: «Biz daha fazla hak almak için greve gidelim dedik, ama işçı grevi kabul etmedi. Sonra işveren bize bir iyilik yapacak.» cevabını verdi.

En son 450 işçinin çalıştığı, teknik boya fabrikasında yapılan sözleşme, Teksif'in yaptığı sözleşmelerden farklı bir şey mi getirdi? Hemde 24-25 günlük grevden sonra... Hayır... Teknik Boya grevinin üzerinde duralım biraz Daha grev başlamadan önce, DİSK yöneticileriyle, Salih Çetin'in yaptığı görüşmelerde kimler neler söylemiş? Kendileriyle görüştüğümüz DİSK yönticileri bize şunları söylediler. «Biz DİSK olarak Salih Çetin'e eğer paran varsa, eğer işçi greve dayanabilecekse, eğer işverenin kaçacak yeri yoksa greve gidilsin. Bütün bunların hesabını yapmadan, yanlızca DİSK'e güvenip greve girmemelisin. Hele hele DİSK'inde durumu sıkışıksa, yardım edemiyecek durumda ise...» Bunlar söylenmiş midir Salih Çetin'e? Söylenmiştir. Bunu hem DİSK, hem Hür-Mensucat icra kurulu üyeleri gayet iyi bilirler. Bütün bunlardan sonra Salih Çetin'in gelip işçilere, «biz greve gidelim, DİSK bizi sonuna kadar destekleyecek» diyerek, işçiyi greve sokması ve işçileri 24 gün aç susuz madur etmesi, sonra DİSK bize yardım etmedi diye feryat etmesi ne anlama gelir?... Hangi maksatla işçilere yalan beyanda bulunup, grev kışkırtıcılığı yapılır?... DİSK bu konu da şunu söyledi: «Salih Çetin, DİSK'in kararının dışında hareket etmiştir.» Salih Çetin ise «DİSK bize yardım etmedi, grev onun için kırıldı» diye, ağıza alınmıyacak küfürlerle DİSK'e yüklenir.

Diğer taraftan grevin bitişi ise çok enterasandır. Grevin son günlerinde, işveren telefonla Salih Çetin'i arar, başkası gelmemek şartı ile yalnız kendisi ile görüşebileceğini söyler. İşverenin isteğine uygun hareket edilir. Ne bir işçi temsilcisinin, ne

(Devamı 5. Sayfada)

işten atılmalar hızlanıyor

15/16 Haziran 1970, gerek İşçi sınıfı hareketimiz gerek politik hayatımız açısından tarihi önem taşır. Türkiye işçi sınıfının bu tarihlerdeki büyük direnişiyle, demokratik hakların kararları bir savunucusu olduğunu; kazanılmış mevzileri kolay terketmeyeceğini dosta düşmana göster-

Hakim sınıflar, işçi sınıfımızın bu güçlü tepkisi karşısında ürkmüşler, paniğe kapılmışlar, bütün güçlerini bu hareketi bastırmak için seferber etmişlerdir.

Ve 15-16 Haziran sonrası tensikat (kitle halinde işten atmalar) başlamıştır. Gerek 15-16 Haziran gerek daha sonraki Gislaved, Otosan, Genoto, vb. direnişleri dolayısıyla işçi sınıfının en yetişkin en militan unsurları işsiz bırakılmışlardır. 15-16 Haziran yalnız DİSK'e bağlı işçilerin değil, İstanbul işçilerinin hemen hemen tama nın eylemidir. Ve bu hareket sarı TÜRK-İş'in işçi ağalığını ortaya çıkarmış, Konfederasyonu çözülme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. İşte bu tehlike karşısında TÜRK-İŞ gangsterleri patronların koltuklarına sığınmışlar, patronların uşakları olduklarını bir kere daha göstermişler, TÜRK-İŞ'e karşı mücadele eden işçi militanları fabrikalarından atmalarını istemişlerdir. Patronlar kendilerinin çıkarlarını koruyan bu uşaklarının arzularını derhal yerine getirmişler, binlerce işçiyi işten atmışlar, insafsızca sefalete terketmişlerdir.

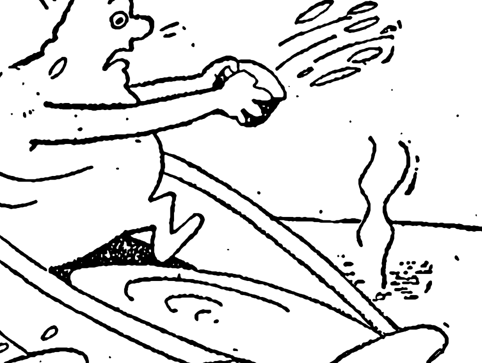
İşten atma olaylarının diğer bir nedeni de içinde bulunduğumuz ekonomik buhran ve bunun sonucu : çok sayıda işsiz vatandaşımızın varlığıdır. İşveren fazla ücret ödemek zorunda olduğu kıdemli işçileri çıkarmakta ,yerine çok daha az ücretle yeni işçiler almaktadır. Türkiye'de her kesin bildiği gibi, «İşsizlik canına tak demiş» Kendisinin ve çoluk çocuğunun ekmeğini çıkarmak için çok düşük ücrete razı yurttaşlarımızın sayısı hiç de az değildir. Ve Finans-Kapital hâkimiyeti devam ettikçe bu kaçınılmazdır.

Devalüasyon, halkımızın sırtına nasıl bindirilmişse, vahşi burjuvazinin de bütün işlerini allak bullak etmiştir. Vahşi burjuvalarda işlerini kaybederek sınıf değiştiriyorlar.

İşçiler işten atılıp İŞSİZLİK yaratılıyor. Böylece PAHALILIK halkı kasıp kavuruyor. Sıkı yönetimden bu yana beş bin işçi işinden atılıp işsizler ordusuna katıldılar. Bu Finans-Kapital gazetelerinin bile gizliyemedikleri bir gerçektir.

İşverenin Fabrikasının Adı	Atılan İşçi Sayısı
Sungurlar	150 kişi
Otosan	756 »
Singer	90 »
Haymak	150 »
Özkardeşler	60 »
AEG Eti	10 »
Çelik Halat	10 »
BMC	300 »
Çelik Montaj	340 »
Plastei	11 »
Gislaved	131 »
Özergen Lâstik	45 »
Derby Lâstik	104 »
Gizlibant	84 »
Derby Plastik	22 »
Luxor Tarak	13 »
Mikafor Plastik	10 »
MAN	546 »
Otomarsan	105 »
Vinylex	125 »
Ytong	40 »
Adel Kalem	234 »
Krostal Cam	86 »
Uzel Traktör	200 »
Adana'da Bossa	140 »
Günçş Plastik	38 »
Baby Lâstik	21 »
İnan Plastik	17 »

(Günaydın. 10/9/1971)



Bütün bunlar, olanca tazeliğiyle işçi sınıfımızın her gün karşı karşıya bulunduğu olaylardır. Patronların bu tür ayak oyunlarıyla işçi sınıfı hareketini durduramayacağını bugün pek çok işçi biliyor öğreniyor.

Dünya üzerinde hiç bir düşünce ve davranış yoktur ki, kendi sınıf damgasını taşımasın. Tarihin gerici sınıflar arasına attığı burjuvazi, tarihi görevini yerine getiriyor. Ne yaparsa yapsın nihaî zaferi bizim taraf (İşçi Sınıfı) kutluyacak. İşçi sınıfımız, Parti'si içinde örgütlenerek kendisini ve tüm halkımızı Finans-Kapital tahakkümünden kurtaracaktır. Tarihin ona verdiği görev budur.

Murat 124 de sendikacıların oynadığı oyun

Tofaş-Türk Otomobil fabrikası işçileri, fabrka daha inşa halindeyken sarı sendikaların hücumuna uğradılar. Bağımsız Teknik Metal İşçileri Sendikası 350 işçinin 300'ünü habersizsizce, sendikaya kaydeder. Nasıl mı? İşverenden işçilerin isim listesi alınarak. Önce bekçiler, sonra kalabalık Bakım Servisi sonra da memurlar sendika ilyesi oldurulurlar. Öylesine oldurulurlar ki, personeldeki memurlar bile ne olup bitiğini anlıyamazlar. Sendika, 4 adamını da temsilci tayin eder. İşveren son kriz dolayısıyle işçi sayısını azaltmak istemektedir. İşçi çıkarma iş kanununa göre tazminat gerektirir. Tatlı kârın bir kısmını işveren ne diye işçiye versin, ihanet şebekeleri ortada kol geziyor. Bir kitabına uydurulur elbet.

Şebekenin, üye yazma işlemleri devam ederken, işveren iki işçiyi İş Kanununun 17 maddesinin (g) fıkrasına göre işten atar. Tek-met şebekesi, 2 işçinin işten atılmasını protesto için kurban bayramına üç gün kala işçileri direnişe geçirir. Direnişe katılan işçilerin 19'u 5 parasız kapı dışarı edilir.

sendika, daha önce işten atılacakların paralarının ödeneceğini vaad etmesine rağmen, işten atılması üzerine müracaat eden işçileri kovdurur. İşçiler Bayramı açlık ve sefalet içinde geçirirler. Hattâ bir işçi ailesi, çocuklarına bir çorba bile pişiremediğini görünce kendini asarak intihar kalkar.

Oyununun ikinci perdesine Türk-İş'in Madenî Eşya ve Montaj işkolundaki gangster şebekesi Metal-İş Sendikası da katılır: Tek-Met-İş Sendikasının «Murat» otomobil fabrikasındaki varlığından haberdar olan Metal-İş parababalarına kendi dolap döndürmedeki ustalığım göstermek gerceğini duyar. Önce fabrikaya iki adamını koyar. Aynı yolla işçilerin tümünü üye yapar. Hâlen Tek-Met ve Metal-İş şebekeleri toplu sözleşme hakkını alabilmek için, işverenin hakemliğinde karşılıklı el ense çekmedeler.

İhanet şebekelerinin arasındaki bu rekâbet, en galiz küfürleşmeye kadar götürür onları. 10 Ocak 1971 tarihli Anadolu gazetesinde bütün kirli

(Devamı 5. sayfada)

İhanet şebekelerinin işçi sınıfı içindeki gücü

TEKSİF'in aynı zaman da A.P'den milletvekili olan Genel Başkanı 2 Mart 1971 tarihli gazetelere bir demeç veriyor. Diyor ki; «Teksif, Türk Sendikacılığına yönelmiş anarşik hareketler karşısında her zaman gücünü ve kenetlenmiş birliğini gösterebilecek bir anlayış içinde dir.

Biz şimdi anlatacağımız bir olaycıkla bu ihanet şebekesinin gücünü ve kenetlenmiş birliğini göstereceğiz: HERKO kumaş Fabrikası, Teksif'in Eyüp Şubesine bağlıdır. Fabrikada bini aşkın işçi çalışmakta, Çoğunluğu da kadın. 100 e yakın usta ve şef sendikanın ve patronun işçiler üzerinde sultasını sürdürmeğe çalışıyor. Genel Başkanın bahsettiği şu kenetlenmiş birliği... Temsilcilerin hemen hemen tümü ustalardan ve şeflerden seçiliyor. 1969 da aynı zamanda Kadıköy Mühendislikte okuyan bir işçi, fabrikada işçiler arasında ki birliği güçlendiriyor. Ustaların ve şeflerin hâkimiyeti kırılıyor, temsilciler vasıtasıyla sendikaya sürekli baskı yapılıyor. Giderek usta ve şeflerin hotzotu kesiliyor, yemekler daha düzklin çıkmaya başlıyor, arada gözden kaçan yevmiyeler dikkatlice hesaplamyoı vs.. Öğrenci - İşçi, arkadaşlarına bir işçinin normal gücünü devam ettirebilmesi için lâzım olan besin miktarım, ücret miktarını anlatıyor. İşçilerin aynı bir sınıf olduklarım, sendikanın işçilerin aidatı ile yaşadığını, işçilerin teşkilâtı olduğunu, patron tarafını kesinlikle tutmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyor. İhanet şebekesi ve patron tehlikeyi seziyor, öğrenci-işçi önce fabrikadaki işinden sonra da Türkiyeden kovuluyor.

İki ay kadar önce, yıl başı yevmiyelerinin bir günlük noksan ödenmesi üzerine işçiler arasında huzursuzluk başlıyor. Sendika haberdar ediliyor, fakat patrondan fazla patroncudur - bugün, yarın işi sürekli geçiştiriyor. Kurban Bayramından evvel, bayram ikramiyelerinin verilmesi gerekmektedir. Her işçiye 300-750 TL. arasında değişen para verilecek. Saatler geçer, ne patrondan nede sendikadan ses seda çıkmaz. İşçiler temsilcileri sıkıştırırlar, onlar da meseleyi şube başkanına iletirler. Akşama doğru beklenen şube başkanı da gelmez. İşçiler yine bir oyuna getiriliklerini anlarlar.

Ve HERKO'nun 1000 işçisi topluca sendikanın Eyüp şubesine iner. Şube başkanı tükrüğe boğulur, kaçmak ister, arabası tutlur. İşçiler şöyle bağırır şube başkanına: «Biz seni patronun karşısında bizi temsil edesin diye seçtik, scu nasıl olur da patron adına bize üç kâğıt atarsın?» Başkan, zorla fabrikaya getirilir, işveren ve killeri ile görüştürülür. Bir kaç dakika sonra da paralar ödenmeye başlar.

İşte, ihanet şebekelerinin yaygararasını yaptıkları güçleri ve kenetlenmiş birlikleri, böyle bir güç, böyle bir birliktir. Yukarıdaki olay bizim duyduklarımız ve gördüklerimizden yalnız bir tanesidir. Bunun yüzlercesi sıralanabilir. İhanet şebekelerinin gücü işçi sınıfımızın uyanışını engelleyemeyecektir. İşçi sınıfımızın ihanet şebekelerinin ördüğü çemberi kesin olarak yırtması ancak PROLETARYA PARTİSİNİN kurulmasıyla mümkün olacaktır.

Kıvılcımlının Ankara konferansi

(Baştarafı 1. sayfada)

yalizmin balayını yaşarca büyük bir iyimserlikle geleceği düşünürken, şüphesiz, Marksizm'in başlıca düşünce metodu ve mantığı olan Diyalektiği pek te iyi kavramış hele hayatta denemiş değildik. Onun için, her kavganın, hayatın her aşamasının nasıl en müthiş çelişkilerle dolu olduğunu bir an unutabiliyorduk. Ama bugün, 50 yıl sonra, artık bu gibi unutkanlıkların gerçek dışı kaldığını öğrendik.

Elbet bu öğrenimiz size bir kötümserlik aşılama anlamına gelmez. Onu biliyorsunuz. Yalnız, bu gerçekliğin şu andaki durumu üzerine bir kaç yargı yapmak yararlı olacak kanısıyle değerli vakitlerinizi alıyorum.

Türkiye Modern çağa girdi gireli, biliyoruz, daima iki cephe çatıştı: İlerici kanat, gerici kanatla yüzlerce yıldan beri dövüşüyor. Bunun en son, Birinci Kuvayimilliye dediğimiz aşamasında (yâni, âdeta Tarihöncesi sayabileceğimiz, ondan önceki ilerici-gerici kavgalarını bir yana bırakırsak) Birinci Kuvvayimilliye aşamasında, gericiler: iç yapımızda bir Tefeci-Bezirgân dediğimiz, Antika medeniyetlerin yadigârı olan Hacıağalar, Eşraf, Agavat diye anılan (şimdi 400 kasabamızı ahtapot gibi sarmış ve 20 milyon, 25 milyon köylümüzü karantina, hattâ sıkıyönetim altında kendine oy davarı yapmayı becerebilmiş olan) Tefeci-Bezirgân sınıf; ve onun yanında, bizde Levanten denilen, başka ülkelerde Komprador adını almış, belirli merkezlerdeki sınıf, burjuvazinin o zaman için en ağır basan zümresi gerici zümreydi. Konpradorların arkasında yabancı Emperyalizm vardı, Hacıağaların arkasında da Saltanat dediğimiz şey vardı.

İlericiler de: Kuvvayimilliyeciler'di.

Bu iki cephe arasında büyük halk yığını âdeta nötralize bir ağırlık gibi duruyordu.

Bugün, devrimcilerle halk yığınının durumunda, hayli değişiklikler olmasına rağmen: büyük, kökten bir başkalık, yâni kalite değişimi olmadı.

Yalnız, gerici kanatta, eski Tefeci-Bezirgân Hacıağa sömürgenleri, olduğu gibi bütün Anadolumuzu kaplamış olmakta devam ediyorlar. Yalnız, Levanten Kompradorların yerine. Finans-Kapital dediğimiz, burjuvazinin en kodaman parababalarının, ve yalnız burjuvazinin değil, büyük arazi sahiplerinin de en kodamanlarının elele verdikleri bir zümre tasallutu ve tehakkümü mevcut.

Bu ortamda Devrimciler kimlerdir? diye önümüze çıkan soruyu araştırdık mı, ister istemez, iki alan ayırmak gerekiyor.

Birisi : Yerin altında kalmış devrimciler, diyebileceğimiz insanlar. Bunlar hakkında burada hiç birimizin esaslı bir fikri yok. Oradaki güçlerin durumunun yargılanmasını yapmak, şu anda elimizden gelmez. Adeta, eskilerin bir deyimi vardır: «Gün doğmadan, meşime'i şebten neler doğar?» (yâni, gündüz olmadan, lohusa gecenin ne doğuracağı bilinmez) derlerdi, yerin altı bizim için aşağı yukarı bu deyimin kapsamında kalıyor.

Yerin üstünde devrimciler: işte hepimiz o insanlarız. Ve burada, yer üstü devrimci çabası ve savaşı içinde bulunuyoruz. Gene hep bildiğimiz gibi: bir Solcular var, bir de Sosyalistler var, devrimciler içinde.

Solcuların kimler olduğunu burda saymayı fazla önemsemiyoruz herhalde.

Sosyalistlerin kimler olduğunu aradık mı, yâni toplum ölçüsünde az çok örgütlü veyahut örgütlüyü andırır savaş yapan sosyalistler dedik mi: bunlar da iki tip gösteriyorlar. Birincisine, az çok ekonomik diyebileceğimiz (ona kısmen sosyal karakter de karıştırabiliriz): Dernekler, Sendikalar, hattâ bazı Odalar ve ilh. giriyor. Bunlara âdeta Dernek Yolcuları diyebiliriz, sosyalizm savaşçılarının Dernek yolcuları diyebiliriz. Bunlar üzerinde de, burada durum yargılaması yapmak uzun olur.

Asıl hepimizin zihnini kurcalıyan öz konu: Siyasî iktidar savaşı yapacak, Parti Yolcuları durumunda olması gerekenlerin bugünkü düşünce ve davranışlarının anlamıdır.

Çünkü, hep biliyoruz: gerek ekonomik, gerek küçültülmüş anlamda sosyal... Çünkü, politilik iktidar savaşı da, en sonunda elbet bir sosyal savaştır, onun içine girer. Ama, pratikte bunu ayırmak gerekiyor. Genel anlayış: sosyal savaşı, sanki politikadan ayrı bir şeymiş gibi, dernekler bağışlamış. Bunlar hepsi politik savaşın çeşitli parçaları halinde sürüp gidiyor. Ve bu parçaların hepsi, kendi alanında, kendi yönünde bölünmüş bir iş gibi: kavganın, sınıflar savaşı dediğimiz kagvanın bir parçasını güdüyorlar ve uygulamıya çalışıyorlar.

Parti Yolcuları, yâni siyasî iktidar savaşı yapma yolcuları diyebileceğimiz insanlar kimlerdir? Ve bunlar bugün kaç parçadırlar? Onun üzerinde kısa bir durum yargılaması yapmak, her halde sizin de önereceğiniz tartışmalar için bir kaneva olabilir sanıyorum.

Bu siyasî iktidar savaşı güden akımlar, başlıca, benim görebildiğim kadarıyle: 5 parça görünüyorlar. Tabii, bunların her birinin içinde de: ikinci kerte bölünmeler diye, başka parçalar var. Ama, şöyle bir, anaçizisinde ayrım yapmak gerekirse, 5 parça görüyoruz.

Birisi : TİP dediğimiz İşçi Partisi. O da kendine göre siyasî iktidar savaşı yapan bir örgüt durumunda.

Ondan sonra : özellikle Yeni - Aydınlık diyebileceğimiz, Aydınlık dergisi çevresinde çıkmış bir sosyalist akım oldu. Bu da, bildiğimiz gibi, iki parçaya bölündü. Birisi Ak-Aydınlık oldu, ötekisi Al-Aydınlık oldu.

Bu üç akımın yanında, üstünde, belki de her yanında: bir de Gençlik, büyük gençlik yığınımızın savaş ve örgüt denemeleri var, ve uygulamaları var.

Bunları gözden geçirirken, hepsi üzerinde kısa bazı karakteristikler yapmak yararlı olacak.

TİP, bildiğimiz gibi, bir ABA'cı tepenin eline teslim edilmiş idi. ABA'cı diyoruz: isimleri A. B. A diye başladığı için. Bunlar, hepimizin izlediği gibi: önce, Türkiye'de sosyalizmin tekelini temsil ettikleri iddiasındaydılar. Sonra, bunlardan «sosyalistlerin kursağında kalacak» şeklinde sosyalizmi yutmuş olduğunu ve kursağından çıkaramıyacağını sanan Memedali Bey, bildiğiniz gibi, öteki grup tarafından tasfiye edildi. TİP'ten, bu baston yutmuş sosyalizm diyebileceğimiz akım atıldı.

Ondan sonra, onun yerini kim tuttu? Son gelişmede gördük: bir hanım tuttu. Tabiî, göğsümüzün iftiharla kabarması lâzım. Toplumumuzda en çok ezilen insanımız, bir işçi sınıfı örgütünün başına gelmiş: ne alkışlanacak şey...

Ne yazık ki, bu hanım ve arkadaşları da, TİP'in o baston yutmuş eski şefine karşılık: bir tezgâhtar tutum içine girdi. Tezgâhı kurtardık, dedi. Ve şimdi, işte kumaş dokuyacağız. Ne Hint kumaşı dokuyacak? Bildiri yayacak ve arasıra da Parlementoda nutuk çekecek.

Bu, bildiğimiz gibi, militan sosyalizm değildir. Bunun dünya ölçüsünde bilinen adına: Parlemantarizm denir. Ve o Parlemantarizmi de destekliyen, sözde işçi örgütü sayılan Sendikalizm vardır. Sendikalar, işçi sınıfı içine sokulmuş veyahut girmiş aristokrat işçilerin elinde olduğu için Sendikalizm adını alacak tiptedir. Öteki beylerin, hanımlarınsa, politik davranışları: tamamen Parlemantarizm adıyla anılan, yâni Meclis bülbüllüğü biçiminden öteye geçemedi.

Bunlar üzerine bir küçük cümleyle karakteristik yapmak istedik mi, kendimizin söz söylemesindense, bir ustanın şu sözünü aktaracağım. Diyorki :

«Uygulaması burjuva demokrasisinin gerçekten halk dostu olabilirmiş sanısını uyandıracak şartların ve kanun maddelerinin tasarılarını hazırlama yolunda çabalar denli toyca ve kısırca bir iş olamaz.»

Parlemantarizmin bence dört başı mâmur tanımlaması bu cümleyle gösterilir.

Şu halde, bu 5 kol sosyalist akım içinde, TİP kolunun karakteriştiği: bu iki satırla yeteri kadar aydınlanmıştır, sanıyorum.

Geri kalan dört daldan birisi Ak-Aydınlık dalı. Bu Ak - Aydınlıkçıların zerinde çok şey söylenebilir. Yalnız, ben onları biraz uykudagezer durumda görüyorum: «Sair'i filmenam» derdik eskiden. Yâni, olaylar içinde böyle bir bunalımları var bu çocukların.

Ne yazık ki, çocuk olmalarına rağmen, biraz da münafıkça çocuklar. Olayları olduğu gibi, kendi çabalarını, iddialarını göz önüne koyunca: ister istemez bu sonuç çıkıyor.

Bunların teorik ana prensipleri, (ilkeleri, diyorlar onlar) ilkeleri, şöyle ne diyorlar diye merak edip bakılınca, birkaç nokta odaklaşıyor. Ve bu odaklaşmada bizim genel olarak sapıtma saydığımız birkaç eğilim ister istemez kendini gösteriyor.

Meselâ, Marksizm deyince, ustalarımızın her an hatırlattıkları, boyuna tekrarladıkları vaz geçilmez bir diyalektik gerçek vardır. Olaylar, mutlak surette, hoşumuza gitsin gitmesin, —tıpkı askerlikte kurmayların «durum yargılaması» yaptıkları zaman en acı gerçeği de hiçbir kumandandan çekinmeksizin koyuşları gibi,— koyulmalıdır, der bizim diyaklektik mantık ve metot prensibimiz. Ayrıca, her olayı mutlaka somutça ve objektif olarak koymak, onun, püf noktası dedikleri halk dilinde, kritik momentini yakalamak diye prensipleri vardır. Onun için, usta diyor ki:

«Soyut gerçek yoktur. Gerçeklik her zaman somuttur.»

Hepiniz okudunuz bu satırları. Ben bir derliyorum.

İşte bu Ak-Aydınlık Sosyalist Beğciklerinde diyeceğim, en iflâh olmaz hastalık burda başlıyor. Herhangi bir problemi ellerine aldılar mı, soyut kavramlarla o problemi çözebileceklerini, hatta çözebildiklerini ve onun etrafında istedikleri gibi konuşabildiklerini umuyorlar. Bu ise, daha başlarken, söze başladıkları anda, Marksizm'in dışına kendilerini atmış oluyor. Çok acıklı bir şey oluyor.

Ve bu yüzden, soyut kavram kavgası yapma sevdası ve hastalığı yüzünden, kendi toprağımızın, kendi insanımızın problemlerine eğilmek gibi, Marksizm'in alfabetik emri olan bir tutumu bir türlü ciddiye alamıyorlar. Ve ciddiye alanada âdeta kızıyorlar. Ona da dikkat ettim. Öfkeniyorlar. Nasıl olur, Mao'nun yazdığı gayet yalınkat hakikatler ortada dururken, işte Kastro'nun bilmem ortaya serdiği gerçeklikler dururken, biz Türkiye'de daha ne ariyacağız, falân der gibi... Arıyanın da üzerine üzerine yürüyorlar.

Oysa, hiç bir olay ve onun yorumu, ve tabii değiştirilmesi... Biliyorsunuz, bizim için Bilim: kitaplardan alınmış pasajlar değildir. O bizim rahmetli üniversitenin diyelim âlimâne metodu. Gir kütüphaneye, 500 tane kitap indir masanın üstüne, aç sayfalarını, hepsinden birer pasaj, referansları da doldur altına, diz alt alta... oldu sana ilim. İlim bu değil arkadaşlar. biliyorsunuz. Biliyoruz. yahut hiç değilse.

İlim, Marksizme göre: olayların yorumlanması ve ve değiştirilmesi düşünce ve davranışıdır. Olay bir yerde yoksa ilim de yoktur. Olayların da içinde, gene diyalektik püf noktası yakalama anlamında: mutlaka olaycığı aramak gerekir. Çünkü olaylar da bir mahşer halindedir, gerek Toplumda gerek Varlıkta. Bu malıserin içinde yönelmekçin ilim yapılır; bilim yapılır. Yönelmekçin de, olaylar içindeki olaycığı yakalamak, zinciri sürükliyecek olan halkayı, ana halkayı ele geçirmek bilimin birinci görevidir.

Oysa, Ak-Aydınlıkçılar, bu noktada tamamen kitapçıl davranmaktan daha üstün bilim olamıyacağı kanısındalar. Ve o zaman, ister istemez, insanı indirgiyorlar âdeta. İnsan, biliyorsunuz, zeki bir yaratıktır. Taklit te toplum hayatında bir hayli rol oynar ama, mutlaka yaratıcı düşüncedir insana yaraşan. Yaratıcı düşünce de, kitaptan hemen ezberlenip alınabilecek parçacıklar olamaz... Mutlak hayattan, hayat deyince, sosyalizm savaşı mevzubahissa, elbette sosyal hayattan alacağız o yaratıcı düşünce ve davranış ilkelerini, prensiplerini. Bu da, herşeyden evvel, taklitten kaçınmakla olur.

Başka ülkeleri, onun kimi doğru, haklı, güzel prensiplerini alıp alıp eğer Türkçeye aktaracaksak, bu ilim olmaz. Mutlaka kendi ülkemizdeki en orijinal olayların içindeki olaycıkları seçeceğiz ki, orada dünyaya da yeni bir ses, yeni bir düşünce ve davranış örneği verebilelim.

Bütün ustalarımız, dünyanın her yerinde, her zaman bunu yapmışlardır. Onun için, bir ustanın, en büyük devrimi başarıyla sonuçlandırmış olan ustanın, kendi çok geri, yâni bizim Osmanlı İmparatorluğu kadar geri ülkesi için devrimci savaşa girdiği zaman, gene hepimizin bildiği bir sözünü burada bir daha hatırlatmak isterim. O söz aynen şudur:

«Yalnızca devrimin Batı Avrupa'ya yayılmasını öngören parolaları değil, Batı'daki devrime katkıda bulunacak parolaları atmalıyız.» diyor.

Sloganlar: parolalar... Yâni, her devrimci için kendi sosyal, politik, ekonomik ortamının bütün ilişkilerini, yâni olaylarını ve çelişkilerini gerçekten kavramak demek, başka hiç bir ülkede...

Biliyoruz, gerek Antika çağda, gerek Modern çağda, dünyanın hiç bir parçası birbiriyle at başı paralel gelişime girememiştir. Daima bir parça ilerlemiştir, Bezirgân ekonomide de. Hele kapitalist ekonomide büsbütün.. Dünyanın bir tarafı, işte gök tırmalıyan binalarla, âdeta göğe fırlamış bir bayındırlık sağlamıştır. Ötede sömürgeler, yerin dibine doğru, ondan önceki kendi uygarlıklarını dahi yitirerek, çöküp batıp gitmiş duruma gelmişlerdir. Bu, ister istemez, yer yüzünde her ülkenin ötekinden bambaşka ilişki ve çelişkiler mahşerini yaratıyor.

İşte o ilişkiler üzerinde, bizim, eğer gerçekten Marksist diyalektik metodu ve mantığı kullanırsak, bizim bulup çıkaracağımız, birçok, başka ülkeler için de değeri olan düşünce ve davranışlarımız olacak. Usta diyor ki: Marifet başkasını taklit etmek, oradaki hazırlop prensipleri yutuvermek değil. Bizim de, icabederse ve her zaman için, onlara, başka ülkelere verecek katkılarımız, buluşlarımız, düşünce ve davranışlarımız olmalıdır.

Bu Ak-Aydınlıkçıların, bu noktada da, genel olarak ele alındıkları zaman karşımıza birkaç tutumları çıkıyor. Bu tutumların bir tanesi, eğer müsaade ederlerse: Tekerleme tutumu diyeceğim.. Kimi bellenilmiş, aşırıca yazılmış, çizilmiş alfabetik doğruları en çok tekrarlamak suretiyle, büyük bir iş yapmak sevdası... Bunun için gene bizim ustamız... Kendileri de okumuşlardır, bilirler Hepimiz de okumuş, biliriz, ama: uygulamak başka, bilmek başkadır, biliyorsunuz. Bu da diyalektiğin en birinci şeysi: yâni bilmekten bambaşkadır uygulayabilmek. Onu okuyacağım. Orda diyor ki usta:

«Partimiz içindeki dövüşlerin tarihini bilmeksizin dışarıdan yargı yürütenler bu işi yapamazlar.»

Birinci söz bu. Hangi ülkede isek, mutlaka orada yapılmış, bizim giriştiğimiz savaşın tarihçesi üzerinde bilgi sahibi olmamız gerek. Eğer bunu kulaktan kapma, üstünkörü birtakım formüllerle ezberlemişsek, Marksist bir düşünce ve davranış içinde olamayız. Gene diyor usta:

«Nasıl Ekonomistler şu anın siyaset görevlerini anlıyamamış olmalarını gizlemek için, politikanın ekonomiye tâbi olduğu yolunda ilkel gerçekleri ileri sürüyorlardıysa, tıpkı öyle, Yeni-İskraedar da (ki onu biz şimdi Yeni-Aydınlıkçılar da diyebiliriz) toplumun siyasi kurtuluşunun şu anda bize yüklediği devrimci görevleri anlıyamamış olmalarını gizlemek için, politika bakımından özgürlüğe kavuşmuş bir toplumun bağrındaki dövüş konusunda ilkel gerçeklerin sözünü ediyorlar.»

Cümle biraz uzun olduğu için, okuyunca belki anlaşılmadı. İki sözcükle açıklamıya çalışalım.

Bir Ekonomizm vardır, çıkmıştır: İşçilerin gündelik kavgalarıyla meşgul olalım ve politikayı burjuvaziye bırakalım; çünkü politikadan o anlar, efendiler bilir, biz işçi sınıfı alçakgönüllü adamlarız, onların kuyruğunda gideriz, anlamına gelen.

Işin tuhafı, bizde olduğu gibi orada da, bu Ekonomistler Marksist geçiniyorlar. Ve Marksist geçindikleri için de, Marksizm'in klişe bilinmiş ilkel gerçeklerini, yâni alfabe sayılacak belirli hakikatlerini boyuna tekrarlıyorlar.

Bu neden ileri gelir, diyor. Çünkü, bu Yeni-Aydınlıkçılar, şu anda bize siyasî kurtuluşun yüklediği devrimci görevleri anlıyamıyorlar. Onun için de, boyuna bize, hani tereciye tere satarca, ilkel gerçekleri tekerleyip duruyorlar.

Bunun örnekleri üzerinde durmıyacağım. Hepiniz, her gün bu sosyalist geçinenlerin yazdklarını, çizdiklerini izliyorsunuzdur. Bu açıdan ayarlıyabilirsiniz.

Usta bunlar için şöyle diyor:

«Marksizm'in bütün canlılığını yok eden yobazca tutum yüzünden bunlar öyle körleşmişlerdir ki, başka yerde söyledikleri çok doğru sözleri bu gibi kararların kof sözlere çevirdiğini fark edememektedirler.»

Bu Ak-Aydınlıkçı gurubun en çok düştükleri kuyu bu oluyor. Bakıyorsunuz, bir sürü doğrular diziyorlar yanyana. Ondan sonra, onlardan bir sonuç çıkarıyorlar: kuyunun dibine düşmek gibi oluyor. Ve tabii, bütün o söyledikleri doğrular bile kof söz haline geliyor, boş söz, boş lâf, lâkırdı haline geyor. Bundan kurtulamıyorlar.

Ve örnek olarak usta, «Ünlü Martinof'un kuvvetli broşürünü alınız» diyor. «Çarlığa karşı halk ayaklanması üzerine»... Bu deyimin ne kadar sık kullanıldığını biliyorsunuz: Silâhlı halk savaşı, falan filân, diye... Orada da Ekonomistler bu tutumdalar. «Devrimi sonuna dek vardırma» diyorlar, ve «tutarsız burjuvaziye karşı iç sınıflara dayanma» gibi bir yığın doğrular söylüyorlar. Yâni, bu gibi söylevlere rastlıyacaksınız, diyor. Bol bol. Ama, bundan çıkacak neticeye vardık mı, bütün söyledikleri o hakikatleri dahi çürütmüş duruma geliyor, diyor.

Ak-Aydınlıkçı gurubun sosyalizm düşünce ve davranışı, ana çizisiyle bu tutumda görünüyor. Ve bu tutum yüzünden, gene ustanın bir sözünü hatırlıyacağım. Bol bol, çok cesur, atak davranış ve düşünceler görünüşünde öneriler sık sık yapıyorlar. Bunda en çok üzerinde durdukları, meselâ işte silâhlı halk savaşı, falan. Ve bundan zafere hemen ulaşmak. Usta diyor ki :

«Bir zaferin temel şartlarının bulunmadığı bir durumu geniş zafer olarak nitelendirmek, Sosyal Demokrasi için hiç bir zaman hoş görülemiyecek» bir şeydir.

Yâni biz, bulunduğumuz şartlar içinde objektif ve somut bir savaşın zaferi oluşumunu yaşamıyorsak, o zaferi hemen bugün yapmışız, yapabilirmişiz gibi görünmekle, kimi aldatıyoruz? Sadece kendimizi. Yahut samimi, yoruz.

Bunların, bu usta sözleri ışığında, yaptıklarının bütün ayrıntıları çok fazla sürer. Yalnız, en son tutumları iki noktada toplanıyor. Böyle, ne söylüyorlar, diye insan okuyunca, sonuç, nereye varıyor bu sözler, falan?

Birisi : Türkiye'de «Vurucu Güçler» adını verdiğimiz gerçekliğin, gençlikle ve halkla arasını açmak sevdasına benziyen çıkışlar yapıyorlar. İşte, bu gericidir, emperyalist ordusudur, buna vurun falan filân şeklinde... Ve bunu haklı çıkarmak için de, birtakım ilkel doğruları yanyana dizip akıllarınca adam kandırmak sevdasındalar.

Halbuki, bugünkü şu anın devrimcilere yüklediği görev nedir? Bunu biraz düşünseler: gençlikle ve halkla Vurucu Güçlerin arasını açar gürültüler çıkarmak, tamamen bir bozgunculuk yaratmaktır.

Onun dışında, ikinci davranışları (daha birçok davranışları var ama, en çok göze batan): dikkat ederseniz, Çin'den maçinden alınmış bazı popüler broşürlerden çeviriler, aktarmalar yaparak, her cümlede, dikkat ettim ve şaşırdım kaldım: Amerikan Emperyalizmi, der demez, arkasından: ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi...

Şimdi, düşünün: Türkiye bir Amerikan sömürgesi durumuna gelmiş, dört bir tarafımız radarlı Amerikan silâhlarıyle çepecevre sarılmış. Böyle bir ülkenin devrimci sosyalistim diyen insanı: Amerikan emperyalizminden bahsetti mi, onun yanıbaşına mutlaka bir de Sovyet sosyal emperyalizmini koymak lüzumunu duymuş. Bunun pratik neticesi nedir?

Bırakalım: Mao söylemiş, cao söylemiş, bizi ilgilendirmez. Sonucu nedir bunun? Türkiye'yi silâhlı baskısı altında sömürgeleştiren bir emperyalizmin yükünü yarı yarıya hafifletmektir. Amerikan emperyalizmine karşıyız, ve Sovyet sosyal emperyalizmi... Onu dedik mi: E, nerde? Onun üssü yok. Yâni, Türkiye'de üssü olsa, haklı o zaman. Onun da üssü var: ikisine de karşıyız. Üssü olana bir saldırı yapmak icabetti mi, onun yanına bir başkasını da katıp böylece Amerika'nın yanıbaşına: Senin kadar o da suçludur, korkma, ona da vuruyoruz, demek... Bu ne olabilir? Yâni bunun basit anlamı nedir?

Biliyoruz, bütün burjuvazi, yıllardan beri, hatta diyebilirim ki bildik bileli, 50 yıldan beri hep bunu ortaya atar. Ve bunun, bu sözcüğün maskesi altında da, Türkiye'de her devrimci girişimi boğmak yollarına gider Yalandır ama. burjuvazi onu kullanır.

Şimdi 50 yıl sonra, bir de bakıyoruz: Keskin sosyalistim diyen bir grup insanımız çıkıyor, yaşını başını unutarak, bir an da Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki kâbusunu eleştirirken onun yanına hiç Türkiye için bugün aktüalitesi bulunmıyan bir başka küfürname yaratmak gereğini duyuyor.

Bunu, bildiğimiz gibi, dünyada CIA geniş ölçüde uyguluyor. Ama, bir sosyalist olarak, bizim ülkemizde sosyalizm adına böyle bir uygulama yapmak, son derece tehlikeli ve ne değini bilmez olmak anlamına geliyor.

Onun için, ben, âdeta bu formüllere varan öteki bütün doğru sözlerini bu Ak-Aydınlıkçıların, bir nevi kundakçılık sayıyorum. Ve kendilerini burada bir kere daha; arkadaşlar önünde, belki son olarak, uyarmak isterim.

(Devamı var)

İsveçte Sosyal Demokrasi çıkmazı

İsveç, yıllardanberi sosyal barış ve refah örneği bir ülke sayılıyordu. Emperyalist savaşların dışında kalışı yanında, işçi sınıfı partilerinin Batı'daki gelişimi de bunda rol oynamıştı. Parlemantarizm ve Sendikalizm soysuzlaştırmalarına uğramış Sosyal - Demokrası, ileri kapitalist ülkelerin bir kısmında olduğu gibi, İsveç'te de sınıflar savaşını yatıştırıcı rol oynamış ve geri ülkelerin ağırı sömürüsünden sağlanan aşırı kârlarla işçi sınıfının üst, aristokrat tabakaları oldukça genlikli bir hayata kavuşturulmuştu.

Ne var ki, bu aristokrat işçi zümresi, işçi sınıfının tümü içinde devede kulak kabilindendir. İsveç'te, sanayi işçilerinin örgütü olan işçi Sendikaları Konfederasyonu (10) nun 1.6 milyon üyesi vardır. Buna karşılık, beyaz yakalı denilen meslek sahibi [illegible]nın üye sayısı 125 bini geçmez. 13 sanayi içşisine karşılık 1 beyaz yakalı düşmektedir.

Geniş sanayi işçileri kitlesinin ülkenin refahından daha çok pay istemesi olağandır. Ancak, dünya pazarlarında gittikçe tehakkümünü arttıran Amerikan Finans-Kapitali karşısında, İsveç gibi küçük sayılabilecek, Avrupa devletleri eski durumlarını koruyamaz hale düşmüşlerdir. Örneğin, İsveç'in dış ticaret açığı yıllık 240 milyon dolara varmaktadır.

Bu durum karşısında, birkaç yıl önce Başbakan olan Palme, halk yığınlarını tatmin edebilmek için, yüksek gelirlileri daha çok vergilendiren bir programı kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu programın birkaç yıllık uygulaması gerçi istenen yönde bazı gelişmeler sağlamıştır. Örneğin son yıllarda sanayi işçilerinin reel ücretlerinde %7 lik bir artış görülürken, beyaz yakalılarınkinde % 7'lik bir düşüş kaydedilmiştir.

Ama, bu gelişme bir takım patlamalara da yol açmıştır. Şimdilik ön plânda beyaz yakalılar olmak üzere, bir mücadele başlamış bulunuyor. Greve giden yahut hükûmetin lokavtına uğrıyan beyaz yakalıların sayısı 50 bin kadardır. Hattâ birara, ordunun bütün subaylarına uygulanacak lokavt ertelenmeseydi, bunlara 5.000 subay da katılacaktı.

Sosyal-Demokrasi sınıflar savaşının panzehiridir, düşüncesi çok söylendi, söyleniyor. Sosyal - tür. Çağımız, gerçek sosyalizm çağıdır. Onun dışında hiçbir şeyin kalıcı olamıyacağını bu son olaylar da göstermektedir.

OKUYUCULARIMIZA

Abonesi biten okuyucularımızın, anonelerini yenilemeleri gerekmektedir.

Amone bedeli şöyledir:

Yıllık	50 T.L.
6 Aylık	25 T.L.
3 Aylık	12,5 T.L

Ayrıca işten atılan işçi arkadşlar 5 T.L. karşılığında abone olabilirler.

Adres: Lâleli Çelikpalas Ap. No: 1/3 Lâleli — İSTANBUL veya İş Bankası Lâleli şubesi 30 Nolu hesaba gönderebilirler.

Suçlu: ayağa kalk!..

ZORLA İNTİHAR

Onun için, bütün gizli oyunları avucunun içi gibi okuması olagan bulunan İ. İ. Paşa, başından değilse bile, yaşından beklenmiyecek yeğniklikte bir uçarı öfke ile, tam alı al, moru mor, haykırıyor:

«Üç çocuk Devletle pazarlık edecek?... Çıkarım sokağa, halkı Emniyet Kuvvetlerine yardıma çağırırım.»

Milletçe trajedimizin yayı bu tür düşünce ve davranışların perdesi ardında gizleniyor. Ve ne yazık ki, anlı şanlı «Paşalarımız», o belki çok «iyi dilekli» (kendi sanılarıyla: «Sağduyulu») düşünceleriyle, bütün kartları karıştırıyorlar. Düşünceden çok Davranış durumunda bulundukları için ise, herşeyden önce son kertede titiz oldukları kişiliklerini yıprandırıyorlar.

Yalnız o kadarla kalsalar, pek bir şey denemez. Herkes kendi yanlışının sorumluluğuna katlanır. En gözde ülküleri sayılan Vatan-Millet-Sakarya tutumları gibi, gerçekten ülke, halk, genç kuşaklar ölçüsünde inanılmaz aykırılıklara kapı açıyorlar. Alalım, «Paşaların Paşa»sının hızlı «çıkarım sokağa» deyimini. Olmıyagey, a. Çıktı, bilelim. Türkiye insanları Antika «Reâya» (Osmanlı güdülenleri) değil. En azgın Finans-Kapital giyotini ile her gün kanlı sınıf çelişkilerine bölünmüş.

Bu ortamda Paşa, ya «Yuha!» lanır, yahut «Tekbir!» lerle karşılanır. İki sonuç 'ta bunalıma çözüm getirir mi? Olası değil.

«DERVİŞ VAHDETİ» LİK ÇIKMAZ SOKAĞI

Paşa'nın «çıkarım sokağa» çığlığı sosyal ve politik açıdan ne demektir? Bilinçsiz kara kalabalığı kuru lâfla: Devrimci Gençliğe karşı kışkırtacak... Buna hâcet var mı? sorusu bir yana dursun. Çünkü bütün Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân ağları ve çeteleri her günün 24 saatinde yalnız bunu yapıyor. Gene de, zavallı işsizlerden yazdığı aylıklı askerlerini, arkalarına sivil-resmî, gizli - açık binlerce polis ve tabur tabur jandarma dayanakları komadıkça şuradan şuraya yürütemiyor.

«Paşa» kendisinde ayrı bir «Kuvve'i Kutsiyye» mi buluyor? Olagandır. Ancak «alaylıları mekteplilere karşı» kışkırtmak, 1909 yılında tutmadı. Başka. 1909 yılı o görev «Volkan» cı Entelicens Servis casusu Derviş Vahdeti'nin «Kuvve'i Kutsiyye» sine düşmüştü. Hepsini bir yana bırakalım. Gericiliğin, 1971 yılı Devrimci Güçlerine er geç yenilmiye tarihçe mahkûm bulunduğunu unutalım. Paşalar ne duruma düşerler?

62 yıl önce 31 Mart Vakası günü, şimdiki yüksek öğrenimli asker-sivil gençlerimizden çok daha körpe yaşta bulunan adsız «İsmet Bey», bir devrimci küçük subaydı. Çağının Birlikçi ve İlerici (İttihat ve Terakkici) akımına katıldığı için bir Kurtuluş Savaşı Kahramanı ve en sonunda «Kuvve'i Kutsiyye»li Paşaların Paşası olduğunu hangi silâhlı - silâhsız gence tümden unutturabilir? Elbet kendisi de, içinin içinde, beyin yaşlılığı yüzünden seksenini geçkin İ. İ. Paşanın belleğini yitirdiğine inanamaz.

31 MART AZGINLIĞI

Daha geçenlerde, kendisi: «Her gün bir 31 Mart yaşıyoruz» diye kocunmuştu. Her halde sevinememişti. 31 Mart Vakaları önünde. Çünkü biliyor. 31 Mart Vakasından 10 yıl sonra Kuvvayımilliye ayaklanışı patladı. 4 yıl sonra 31 Martların temel dayanağı Padişahlık (Saltanat ve Hilâfet) resmen yok oldu. 31 Mart Vakaları öylesine tekinsizdirler.

Ama, modern Finans-Kapital Derebeğiliği kuşku yok, antika Tefeci-Bezirgân Derebeğiliğinden daha az sınıf körlüğü illetine tutulmuş olamaz. Paşacıklarımız hiç değilse o kadarcığını görmez,. bilmezler mi? Amerikan U.S. üssü yapılmış Türkiye'de 20 bin Amerikalı ve 40 bin yerli CIA ajanı, Derviş Vahdeti'lerin rolünü, kimseciğe sıra bırakmaksızın epey başarı ile oynuyorlar. Cami'lere atılan bombaların hangi «Volkan» dan fışkırdığını, kimse bilmese, koca İ. İ. Paşa eliyle tutmıyacak kertede

Baştarafı 1. sayfada

alandan çekilmiş, yahut 80 inden sonraki ikinci çocukluk çağına gömülmüş olmasa gerektir.

Hatay'da kışkırtılmış, kamyonlar dolusu aç ve bilinçsiz kara kalabalık neriye koşturuluyor sanılır? «Komünizme karşı» mı? Belki delinmiş kursaklarına bir damla dünya nimeti düşürecek (evlerin, dükkânların ve giyinikçe kişilerin) yağmaya ve talan edilmesine... Gericilik, «Emniyet Kuvvetleri» önünde (yâni sayesinde) ilerici ve genç linç edilmesiyle keyfinden sarhoş olabilir. Better olsun. Tarihte her zorbalık öyle mezarını kazmıştır. Mezar kazıcılarını böyle kırmızı balmumu ile çağırıp idmanlandırmıştır. «Devam et» sin.

İ. İ. Paşa'nın genç topçu subaylığındanberi zarı zedelenmiş kulağı o «31 Mart» olaylarını işitmemiş görünüyor. Aynı gün ve saatte, Paşaların gözleri önünde Ankara Başkentinde, jandarma Albayının yüreğine iniyor. Kış ortası gece ayazında Yurt'larına sığınmış genç öğrenciler üzerine, işkenceyle alınmış ifadeye dayanır: bir tek ve yapyalnız biricik adliyeci kişiden, acele alınmış hükümmakineli tüfekler çatırdatılarak yürünüyor.

PARABABALIĞININ SUÇLULUK KOMPLEKSİ

Ve ne aranıyor? «Suçlu»!... Her Üniversite içinde, eğer binlerce değilse, yüzlerce gizli sivil polis ve MİT ve CİA ve Entelicens Servis ve ilh., ve ilh... ajanları, en ufak kıpırtıyı izlemezmiş gibi, ODTÜ'de aranan kimsenin orada bulunmadığını her an rapor etmemiş gibi... durup dururken, bedavaya kan dökmek için olmıyan «Suçlu» kuşatılıyor. 4 Amerikan U.S. işgalci askeri, 4 gün karnı tok, sırtı pek, halı kilim üstünde yatırıldı diye: 3 genç Türk öldürülüyor, 300 genç Türk yaralanıyor. 3000 genç Türk esir kampında namlu tehdidi altında soğuğa, yağmura bakmaksızın titretilerek siygaya çekiliyor.

«Suçlu» kim? İngiliz casusu Derviş Vahdeti'nin omuzdaşı, Alman casusu Şıh «Nursi» nin ruhunu hortlatan, Amerikan casusluğu CİA emrinde kumpaslar kuran Finans-Kapitalizm... O binbir yabancı casus ortamı içinde en ufak bağımsızlığını korumıyan İktidar: Asker-Sivil Genç Türkler cephesine karşı, süngü, kurşun, bomba, helikopter, uçak, tank ve nurculukla silâhlandırdığı bilinçsiz Mehmetçiği ölüm saça saça saldırtıyor. Bu yetmiyor. Çünkü, evdeki pazar çarşıya uymıyacaktır. O da iyi biliniyor.

MANDACILIĞIN SUÇLULUK KOMPLEKSİ

İllâ ki, «Paşaların Paşası» dır, Al'i Osman dölünden gelmiş Şahlar Pâdişahı «Essultan ibn'iSSultan» pertavını atarak: «Al Allah delini - Zapteyle kulunu» yordamıyla: «Çıkarım sokaza hu-» diyebiliyor.

Çık be Paşaçık!...

Ama, yakışmıyor, herşeyden önce. Çünkü: «Geçti o Bor'un Pazarı». Gençlik Sosyalizme uyandı.

Ve Sivas Kongresinde, Türkiye'yi «Amerikan Mandası» yapmak istiyenlere karşı dövüşen «Paşa» anıtkabirde henüz yaşıyor. Sivas Kongresinde bulunmamış olmak, «Amerikan Mandası»na karşı insana bağdaşıklık sağlamaz. Ve «Sokak» ta, Türkiye'yi «Manda» gören Amerika U.S. Elçisince alkışlanmak içaçıcı (yahut moda edilen sözcükle; «Huzur» verici) olur mu? Olmaz. Olamaz.

Bunalım mı? Ne sandın. Ama, «Politika kiremitliğinde yanmış gençliğe, su yerine provokasyon petrolu sıkan etfaiyecilikle, Toplum temelindeki bunalım yangını söndürülemez: daha çok alevlendirilir. Bunalım: Parababalarının, geniş yaratıcı üretim yerine, insafsız vurgun yapmalarından; işsiz bırakılmış işçi-köylü-aydın çalışkanlarının pahalılık cehennemine itilmelerinden ileri geliyor.

Devlet mi? Devleti, Parababalarının Dışticaret, Döviz, Vergi kaçakçılığına teslim etmek kurtarmaz. Devleti alafranga «devalüasyon» adlı para haydutluğuna, Borçlar gangsterliğine yataklık edenlerin işkence masası gibi kullandırmak nasıl yıkmaz?

ORDU KILICINI ATTI!..

Baştarafı 1. sayfada

rü körüne kesen bir Kapıkulu Makinası olarak kullanmaktır. En alttaki yığınlar katırına sömürülecektir.

Bu körkörüne parmağım gözüne basitliği ve bayağılığı apaçık olan kahredici Sınıflar Savaşı oyunu, bu gün artık Himalaya ve Hindikuş dağlarıyla binlerce yıldır geri kalan dünyadan tecrit edilmiş Hindistanda bile sökmez hale gelmiştir. Bir ipek sâri'li Bayan İndira Gandi bile, Başbakan olunca bunun böyle gidemiyeceğini anlamış, Antika Tefeci - Bezirgan putları Mehraceleri kaldırmıya, Modern Finans - Kapital kalesi Bankaları millileştirmiye girişmiştir.

Ya Türkiye'de? Mehrace Sultan - Halife 50 yıldır kalkmış: Ama onun Tefeci - Bezirgân ekonomi ve sınıf temeli, bütün dişleri tırnaklariyle «Kasaba» denilen İlçe ve İl yuvalarından yurdu örümcek ağlarıyla sarmış, köylümüzün ve halkımızın kanını emiyor. Yabancı Finans Kapital tehakkümü Kuvayi-Miliye Savaşı ile kaldırılmış. Ama, «kimse» farkına varmadan Yerli - Finans - Kapital ülkemizin tepesine çörek lenmiş.

Oradan, tepeden, bütün basını, yayını, radyoları, okulları, üniversiteleri, kışlaları ile (memurları nasıl olsa «Personel Kanunu» gibi yem borularıyla tuşa getirmiş), asıl korkunç olan Silahlı Kuvvetlere doğru hangır bangır mıyersma saçıyor: «Asker Siyasetle uğraşmasın»... Ya kim uğraşsın «Efendi Hazretleri» Sen 500 Parababası ile 2000 Hacıağa perde ardından Ordu yu gerek Millet, gerek Vatan, gerek-se çalışan Halk yığınları aleyhine kullanacksın. Hem de en iki yüzlüce (Ekonomiyi Ortak Pazara, Politikayı NATO'ya Ordu'yu Amerikan Generali Başkumandana) tes lim ederken «Vatan, Millet, Sakarya» nutukları atarak soygununu ve ihanetini rahat rahat, «Huzur» içinde sürdüreceksin. Onun için: «Asker Siyaset le uğraşmıyacak» ta, köpeksiz köyde sen değneksiz gezeceksin.

Yutar mı bunu «Asker»? Eğer Ordu kadrosu İngiltere'de olduğu gibi Antika Hacıağa (Lord) çocukları, Fransa'da olduğu gibi Modern İşveren (Burjuva) çocukları tekelinde olsaydı, belki seninle her kumpası saman altından yürüterek: «Siyasetle Uğraşmaz» maskesini takabilirdi. Türkiye Silâhlı Kuvvetlerinin büyük çoğunluk kadrosu «subay oluncaya dek yamasız pabuç giymemiş» HALK ÇOCUKLARI'dır.

Bu gerçeklik oportaday dı. Kimi kendilerini «Keskin Marksist» sanan Sosyalist Beycikler, Devlet üzerine Bilimcil Sosyalizmin Alfabetik doğrularını tekerlemekle teoriyi skolastiğe, pratiği Beyinsiz işgüzarlığa çevirmek için çok ajitasyon yaptılar. Onların dedikleri uygulanınca: «Asker Siyasetle Uğraşmasın» gerici tezini ters yüz etmek oluyordu. Kendilerini Gençlik saydıkları halde Ordu'nun da bir Gençliği bulunduğunu unutturmak, Ordu ile Gençliğin arasını açmak, en sonunda Parababalarının istedikleri biçimde: Orduyu halka karşı çıkarmak oyununa çanak açıyorlardı.

Şimdi ortada bir MUHTIRA var. Bu Ordu'nun en azgın alaturka faşist Finans - Kapital ajanı Demirel kabinesini deviren ULTİMATOM,u oldu. Silâhlı Kuvvetler Ultimatomu nedir? Bunu, henüz uygulamaya geçilmediği için Muhtara'nın soyut metnin de inceliyebiliriz. Ultimatomun amacı, sarsılmış düzeni istikrarlaştırmak olabilir. Orada söylenenden çok söyletene bakmalı. Söyleten: Ekonomi temelinde onulmaz bunalım çıkmazdır. Eğer o madde ve geçim bunalımı istikrarlaşmazsa (yani Hayasız Finans - Kapital çapulu ve Tefeci - Bezirgân soygunu durdurulmazsa) ne faşist ne «demokratik Burjuva» çözümlerinin «Huzur» getiremeyeceği ortadadır.

O genel gerçeklik ortamında Muhtıra ne diyor? Sayın Gen. Kur. Baş. M. ·ağmaç'ın, Pakistan dönüşü üzerine çıkan muhtıra'da, kimileri bir «Eyüp Han Formülü» arayacaklardır. Biz kesin Kehanet bilmeyiz. Muhtıra'nın Birinci maddesi açıklıyor:

«Atatürk'ün bize verdiği hedef» diyor.

Muhtıranın ikinci maddesi:

«Atatürkçü bir görüş» ele alıyor.

Bu iki madde, Ordu'nun «Eyüp Han Formülü»nü değil «Mustafa Kemal Formülünü» önerdiğini gösteriyor.

Nedir Mustafa Kemal Formülü? Muhtıra söylüyor: (1 madde).

«Çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak» tır. 50 yıl önce Atatürk için «Çağdaş Uygarlık» genellemesine bir tekti: «Batıcı Kapitalist Uygarlık» 50 yıl sonra bugün, hiç değilse Genç Mustafa Kemaller için bir tek değil 2 zıt Çağdaş Uygarlık önündeyiz:

1 — Ölüm döşeğinde kıvranan Emperyalist Kapitalist Çağdaş Uygarlık;

2 — Her gün yükselip gelişen gürbüz Sosyalist Çağdaş Uygarlık.

Ordu bunun hangisini Türk Milletine yarar ve yakışır bulacak? Mutıranın 2. maddesi şöyle bir yargı ile yapılacak işi özetliyor:

«Atatürkçü bir görüşle ve İNKILÂP KANUNLARINI» ele alarak iş yapanlar. METOT bu.

Bu metot neyi anlatıyor? Ordu: Atatürk'ün İnkılâpçı yönünü benimsiyor. Bu Ordunun 50 yıl öncesindenberi geçen Sosyal Değişiklikleri hesaba kattığım ve Devrim Kanunlarını benimsediğini açıklıyor.

Bugün yeryüzünde varolan iki zıt Çağdaş Uygarlık'tan hangisi «İnkılâp Kanunlarını» benimser? Apaçıktır: Sosyalist Çağdaş Uygarlık İnkılâpçıdır, Devrimcidir.

Ordu Muhtırası: «Atatürkçü bir görüşle» «İnkılâp Kanunlarını» benimsediğine göre, dökülen, çöken Tekelci Kapitalist Çağdaş Uygarlığı, peşin peşin reddetmiş olmalıdır. Mantık bunu gerektirir.

Ancak, Kapitalizm, kendi yıkılışı önünde eli boş durmamıştır. Bütün insanlarımız gibi, en başta asker yurttaşlarımızı da, siyaset dışı bırakmakla, ve sürü sürü yalan dolanla şartlandırmıştır. Demek Silâhlı Kuvvetlerimizin, her türlü siyaset yasakçılığına rağmen, ansızın politikanın en büyüğüne el koyduğu gün, aydınlanması ve halk çocukları olarak bilinçlendirilmesi en ivedili görevlerdendir.

Şimdilik, o anlamda Muhtıra yorumlanması yapılabilir. Muhtıra'nın özün de kısaca iki şık yatıyor:

1 — Ordu: Son bir mehil veriyor. «Demokratik kurallar içinde»: «Kuvvetli» ve «İnandırıcı» bir hükümet kurulmasını istiyor (Madde: 2).

2 — «Bu husus süratla» gerçekleşmezse, «İdareyi doğrudan doğruya üzerine almaya kararlıdır.» (Madde: 3). Başka da «Madde» yok.

İkinci şık, hiç değilse yapılacak idare açısından besbelli. Birinci şık, belki de fincancı katırlarını ürkütmemek, alıştırmak için dir. Birinci şık haykıran bir çelişki taşıyor: Ordu kurmazsa, kim kuracak Demokratik Hükümeti? Muhtıra şöyle diyor (Madde: 2).

«Partiler üstü bir anlayışla MECLİSLERİMİZ» kurmalı.

«Meclislerimiz» kimdir? Partilerin kendileridir önce. Partiler kendi kendilerinin üstüne çıkabilirler mi? Biz ümmuyoruz. Ordu umuyor mu? Muhtıranın 1. Maddesi şöyle diyor:

«1 — PARLAMENTO ve Hükümet süregelen görüş, tutum ve icrasıyla anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluk içine sokmuş, geleceği ağır bir tehlike içine düşürmüştür.»

Bu suçu yalnız «Hükümet» işlememiş, başta «Parlamento» işlemiş gösteriliyor. Frenkçe «Parlemento» sözcüğüne türkçede «Meclisler» deniyor. Öyleyse aynı Parlamento yahut «Meclislerimiz» den kendi kendini düzeltmesi mi beklenir? Besbelli ki Ordu onu ummuyor. Onun için «Süratle» «İdareyi üzerine» alacaktır.

Muhtıradan başka anlam çıkmıyor. Hadi hayırlısı.

CİA SOSYALİZMİNİN TARİH KALPAZANLARI

Baştarafı 1. sayfada

mıyacağım, hele anlıyamıyacağını mı sanmışlar? Tarih Tezi, Osmanlılığın İlkel Sosyalizm'den Sınıflı Topluma ve en sonra Derebeğileşmiye geçişindeki basamakları, en somut örneği ile 300-400 yıl önce yazılmış Osmanlı Tarihlerinden alıp açıklamıştır. Örnek, Hacı Halife (G. 1058, İ. D. 1647) ile Naimâ (G. 1121,) İ. D. 1708) nın Tarih felsefelerinden özetlenmiştir.

«Tarih-Devrim-Sosyalizm» kitabında, İlkel Sosyalizmden Medeniyete geçiş, olağanüstü duru gerçeklikte 5 «Tavır» (Aşama) olarak özetlenir:

1. Tavr'ı Evvel :

«Doğuş sıralarında Devletin «Sahibi» vardır. «YOLDAŞ ve GÖZCÜ» demek olan sahibidir o... Sahip sözcüğünün ilk anlamından kayışı, gittikçe ZIT anlama gelişi: Toplumun özellikle toprak münasebetlerindeki soysuzlaşma, DEREBEĞİLEŞME gidişi ile geçirdiği değişikliklere ayna olur.» (Tarih-Devrim-Sosyalizm, 1965, s. 163)

Bu açıklama nedir? Tarihin «dümdüz-metafizik» değil, Diyalektik bir gelişimle «zıt» (çelişik) gidiş gösterdiğine belgedir. Ve bütün ondan sonraki 4 «Tavır» (Aşama) böyle diyalektik ilişki-çelişki'lerle Derebeğileşmiye doğru basamak basamak atlayıp geçer.

DEREBEĞİLİĞE UZANAN 4 AŞAMA

2 — Tavr'ı Sâni:

«İlk Barbarın ülkücü karakteri aşınmıya başlar. Toplumda o zamana kadar ki KAN teşkilâtı yerine, SINIFLAR ve SINIF doğuşu geçince; artık, içerideki gerginliği dengeleştirecek; eski herşeyde ORTAKLAŞA müşareket prensibini güden GELENEK ve GÖRENEK'ler YASAK edilecektir.» (a.y., s. 165)

KANDAŞLIK bağları yerine KUL ve AĞA, KÖLE ve EFENDİ münasebetlerini geçirmek kolay edinilir bir bilim değildi. O hinoğluhinliği başka kimse çakmadan öğrenen açıkgöz, eski KAN düzenli EŞİT ve KANDAŞ toplumu ancak atlatabilir.» (T.D.S., s. 167)

Her düşünce dolandırıcısı olmıyan için besbelli olduğu gibi: «EŞİT KANDAŞLIĞI... YASAK» etmekle, onun «GELENEK-GÖRENEK» lerini «YOK» etmek arasında uçurumlar vardır. Toplum bu uçurumlu aşamaları atlıya atlıya en son konağı olan DEREBEĞİLEŞME'ye varacaktır. İlgilenenler ayrıntılarını yerinde okur. Son 3 aşama için birkaç söz :

3 — Tavr'ı Sâlis :

«Bezirgân Medeniyetin yükselişi», «Sosyal ve ekonomik gelişim devridir.» (T.D.S., s. 171)

Demek Toplum, 3. ncü aşamasında bile, henüz Derebeğileşme arteryo-sklerozu'na girmemiştir. Gerilemez, ilerler.

4 — Tavr'ı Râbi':

«Bezirgân Medeniyetinin durması». «Eski, nispeten namuslu, azçok idealist Devlet adamları ortadan kalkmış» tır. «Teâti'i İrt'şâ» (Rüşvet alışverişi) ve «Mala meyilli Rical'i Mutlaka» (özel mülkiyet eğilimli müstebit Devlet adamları) türemiştir. (T.D.S., s. 172)

Demek Toplum ancak 4. ncü aşamasında Derebeğileşmiye başlamıştır. Henüz gerilemez ise de, ileriliyemez de.

5 — Tavr'ı Hâmis:

«Bezirgân Medeniyetinin çökmesi» (T.D.S., s. 173.) «Temeli: Bezirgân-Derebeği fârelerince aşınmış bir Toplum'un öteki bütün Siyasî, Hukukî, Ahlâkî, Felsefî, Dinî ve ilh. ÜSTYAPISINDA iler tutar yer kalamaz.»

«Artık boğuşma üst tabakaları sarmıştır. HARP önlenemez, sürer. İSTİKRAZ yetmez, arttırılır. DEREBEĞİCE ödünç almalarla MÜSADERE'ler: çapulu zenginler katına doğru çıkarır. Onlar, çalışan fakir halk gibi kaderlerine küsmezler. Birbirlerine düşerler. Yahut, Osmanlı usulü: KOYU DİNDAKLIK ayranları kabarır. Kimi «HACILIĞA», kimi Mısır'a cil yavrusu gibi kaçışırlar.

«Ve son VURUŞU yapacak BARBAR, Toplumun altlı, üstlü bütün sınıflarınca, kurtarıcı gibi beklenir.» (T.D.S., s. 174).

Bizim Cici Sosyalist Kılkuyruklar, bunları okumamışmıdırlar? Tarih Tezi, Antika Tarihi böyle batıp çıkan sonsuz çelişkileri içinde buluyor: Beğcikleri, yayınladıkları burjuva Feodolizm anlayışının Skolastik batağından bulunlarını çıkarıp Tarih Tezi'ni «dümdüz bir gelişme. metofizik bir tez olarak ilân etmeleri neye benzer? Onlardan daha özürlü olan isterik salon kokotunun, kendi pisliğini levantalarla örtmesine... Yahut, onlardan daha haklı olan sokak fâhişesinin, aşağılık kompleksi ile, bütün komşu kadınların namuslarından şüpheyle konuşmasına, ve herkese pislik atmasına... Kadıncıklar meobur. Bu Beğcikleri yalana, dolana, namussuzluğa zorlıyan yok, sanırız.

(Devamı var)

İşçi sınıfına bir ihanet

(Baştarafı 3. sayfada)

grev komitesinin, ne yönetim kurulunun haberi olmadan işverenle gizli gizli görüşmeler yürütülür. Bu işten haberi olan iki icra kurulu üyesinede «İşveren yalnız benimle görüşmek istiyor, başkasını kabul etmiyor.» diyerek, kumpaslara devam eder. Öbür gün, işverenle aynı takside, iş yerine gelerek hiç bir şeyden haberi olmayan işçilere: «Bu iş burada biter. Anlaşmaya varılmıştır.» diyerek çadırları söktürür. Hangi anlaşma?...

Teksifden bir milim ileri bir şey yok. İşçiler 24 gün aç-susuz fedakârca grev yapmışlardır. Bunun karşılığı yok. İş güvenliği yok... Ama işverenle gizli gizli görüşmeler var. DİSK aleyhinde kampanya var. Bir üçüncü konfederasyon hesapları içindesin. Sevsinler senin gibi Milliyetçiyi...

Görüşümüz odur ki: Hür-Mensucat sendikasının devrimci bir niteliğe kavuşabilmesi ancak devrimcilerin yönetimi ele almaları ile, işçilerin eğitilmeleri ile mümkün olabilir. Yoksa, Hür-Mensucat sendikası bu haliyle gitmez. Gidemez.

Anadolu devrimcilerine

Baştarafı 1. sayfada

onun yedeği tefeci - bezirgân, ama özellikle onların arkasındaki emperyalizm, halkımızın uyanmasını, bilinçlenmesini ve devrimci eylemo geçmesini önlemek için ne mümkünse yapmaktadırlar.

— Büyük şehirlerde Devrimci gençliğe karşı üniformalı ve üniformasız kolluk kuvvetleri saldırırken, taşrada, tefeci - bezirgânların paralı vurucu gürubları camilere bomba kovdurtarak, ya da bomba koyulduğu söylentilerini yayarak karşı - devrimci ayaklanmalar tezgâhlamak peşindedirler.

— Bütün bu halk düşmanı saldırılarına, gerek büyük kentlerde, gerekse taşrada CİA - MİT polis kombinezonu ile düzenlenen gizli ve açık cinayetlerle «devrimci avı» nın halkalarıdır.

Halk düşmanı, sömürgen - asalak zümrelerden mutlaka hesap sorulacaktır. Hangi deliğe kaçmış olurlarsa olsunlar. parababaları ve onların uşaklık uşakları yakalarını kurtaramayacaklardır.

BİR HAFTA İÇİNDEKİ ÜÇÜNCÜ ŞEHİT

Ali Han Uluğ bir hafta içinde öldürülen üçüncü şehittir. Hıdır Altınay'ın Emniyet'de öldürülmesinden altı gün sonra ODTÜ'de Şener Erdal adındaki genç şehit düşmüştür. Bir akşam sonra da, Ali Han Uluğ evinde ölü bulunmuştur.

Sınıf mücadelesi — kendiliğinden bile olsa — hızla gelişiyor. Devrimciler örgütsüz de olsalar emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı yılmaz bir direniş içindeler. Bütün bu gelişmelere bağlı olarak finans kapital öncülüğündeki egemen sınıfların baskı, zulüm ve terörü de iyice artıyor.

Fakat bir gün durum değişecek ve egemen güçler devrimcilerin çelik pençesi altına gireceklerdir. Yeter ki biz örgütlü mücadele etmesini öğrenelim. Yeter ki ÖRGÜTLENELİM. Yeter ki, işçi sınıfımızı kendi öz partisine kavuşturalım.

Murat 124 de

(Baştarafı 3. sayfada)

çamaşırlarını dökerler. İşçi sınıfına oynadıkları oyunlar, sahtekârlıklar teker teker sıralanır. İşveren memnun, kasılarak seyrediyor olayları. Bu arada piyasaya gıcır gıcır Murat otomobilleri sürülüyor. Gazetelerde boy boy resimler...

5 parasız işten attırılan 21 işçi üç aydan beri iş arıyor. Başvurmadıkları fabrika kalmadı iş güçlerini kiralamak için. İş yok. evlerinde satmadıkları altlarındaki yatak yorgan kaldı. Yakında onlarda gideceğe benzer.

Fabrikadaki işçilerse, henüz sendikasız, işveren istediği gibi at oynatıyor.

Oyunun birinci ve ikinci perdelerinde ihanet şebekeleri ve Finans-Kapital bagı çekiyor. Üçüncü ve sonuncu perdeyi herhalde işçi sınıfımız yazacaktır.

Gürbüz güçler'in devrimci geleneği

(Baştarafı 2. sayfada)

raları: Ordu ile Bilim diyebileceğimiz kurumlar oldu.

Bu, kimsenin üstünden atlıyamıyacağı bir gerçekliktir. Bu gerçeklik olumlu Tarihcil güçleri birinci plânda kollektif aksiyona götürür. Gerçekliğin teorik anlamı: hemen bütün geri kalmış ülkelerde (Osmanlı Memleketi etkisiyle olsun olmasın) her gün patlak vern pratik olaylarla bir daha belirtiliyor. «ASosyal», yahut «Anormal» bir olay ortada yoktur. Ortada, geri ülkelerin ekonomik ve sosyal gidişinde çıkmaza girmiş Sınıf ilişki - çelişkilerini çıkmazdan kurtarıp, zembereğinden boşandıran bir gerçek Vurucu Güç vardır.

Bu vurucu güç, Türkiyenin Modern yakın Tarihinde, olumlu Modern gelişim yönünde etken oldu ve oluyor. Bir avuç Finans - Kapital kodamanı Antika Tefeci-Bezirgân sınıfıyle elele verip Memleketi korkunç sömürücü ile satmıya kalkıştı mıydı, Vurucu Güçlerimiz Halk'tan yana çıkarak o gidişi göğüslemekten geri kalmıyor O zaman, (Finans-Kapital Tefeci-Bezirgân) ittifakı tezine karşı, gelenekcil ileri vurucu güçlerin halkla ittifakı antitezi gerçekleşiyor.

Türkiye Köyü ve Sosyalizm

(Baştarafı 3. sayfada)

Çok basit ve tesadüfmüş gibi gelen bu gidişto, sessiz sadasız iki, küçük olduğu kadar yüksek sosyal anlamlı olağanüstülük gözden hiç kaçmamalıdır:

(Devamı var)

Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

FİNANS - KAPİTAL'İN TÜRKİYE'DE İŞLEYİŞİ :

İkinci Emperyalist Evren Savaşından Günümüze

Bu hâl, biliyorsunuz, 1939-40 lardan patlıyan İkinci Emperyalist Evren Savaşı üzerine Türkiye'yi yeniden kritik durumlara soktu. Ve o zaman, Finans - Kapitalin bu korkunç tehlikeli gelişimi, (bunun dini imanı yok, memleketi yok, falan) bu korkunç durumu karşısında Sünuf'u Devlet yeniden tedbirler almayı düşündüler. Ve o zamanın Başbakanı (Refik Saydam), memlekette halkın kırılışı ve hoşnutsuzluğu arttığı için, şöyle bir beyanda bulundu:

«Biz tüccarı millet hayatında lâzım bir unsur telâkki ediyoruz. Fakat tüccar bunu böyle telâkki etmezse, tamamen içimizden çıkması lâzım gelen bir unsur olduğuna kanaat getirerek ona göre hareket etmek kararındayız.»

Finans - Kapitali hâlâ tüccar görüyor bizim Başbakan. Ve diyor ki: Karışmam, ayağını denk al! Finan - Kapital artık memlekette geliştim, palazlandım, her şeyi ben elime alacağım demeye başlıyor. Bilhassa Mustafa Kemal Paşa öldükten sonra. Harp de gelmiş dayanmış, en büyük tehlike biçiminde. Tabii kıpırtıları sezen Başbakan tehdit ediyor: Yoksa kaldırırız sizi, diyor.

Biliyorsunuz, bu hiç uğurlu gelmedi: Refik Saydam bir gece ansızın, 10 - 15 gün sonra füc'eten öldü. Nasıl öldü, bilmiyoruz. Perapalas'ta öldüğünü işittik. Perhiz hastasıydı, Kendisine bir «mükemmel» şölen çektiler. Ve o gece Angin dö Puvatri'den öldü.

41'de o söyleniyor. Arkasından, 42 senesi İnönü Paşa şu beyanda bulundu:

«Bulanık zamanı bir daha ele geçmez fırsat sayan eski batakçı çiftlik ağası ve elinden gelse teneffüs ettiğimiz havayı ticaret motu yapmıya yeltenen gözü doymaz vurguncu tüccar ve bütün sıkıntıları politika ihtirasları için büyük fırsat sayan ve hangi yabancı milletin hesabına çalıştığı belli olmıyan birkaç politikacı büyük bir milletin bütün hayatına küstah bir surette kundak kurmağa çalışmaktadır. Üç beş yüz kişiyi geçmiyen bu insanların vatana karşı aşikâr olan zararlarını gidermek yolu elbette vardır.»

Finans - Kapitâl o kadar dayatmış ki, o zamanın Milli Şefi bile: Yeter artık, diyor, ve meydan okuyor.

Ama işte zaten bütün bu konuşmalarımızdan çıkacak ders bu. Bunlar hepsi sadece güzel iyi niyetler. Biz 23 senesinden itibaren Türkiye'de Finans - Kapitalin kalesini kurduysak, ve bu kale çevresinde Türkiye'nin bütün ekonomisi, bütün politikası temelinden tavanına kadar Finans - Kapitalin tehakkümü altına geçmişse, acaba o memlekette, bu taban madde temeli üzerinde, herhangi bir üst yapının kahramanı, —hattâ Garp Cephesi Kumandanı olsa, Milli Şef olsa, — bir şey yapabilir mi? Hiç bir şey yapamaz.

Onun için, işte bunlara, hani bizim sosyalizmde de olduğu ya: Zortlama diyorum ben. Sosyalistler de zortluyorlar bazen. Bu da öyle. Devrim zorlaması.

Biliyorsunuz ki, ne tüccar sınıfı kalktı, ne de o «üç beş yüz kişi» dediğimiz, ateş püskürdüğümüz insanlar egemenlikten ellerini çektiler. Memleketin bütün ağır basan maddi temeline: Ekonomi, üretim makanizmasına el koymuş herifler. Sen onlara, yüksek minareden çıkmışsın, ezan okuyorsun. Devrimci ezan. Bizim bazı keskin sosyalistlerimiz gibi. Ne olacak? İş olacağına varacak. Ve nitekim, biliyoruz, ondan sonra iş olacağına da vardı.

Ne olduğunu harp biter bitmez hepimiz gördük. Görmiyenler de biliyor.

1960-70 senelerine ait bizdeki Finans - Kapital karakteristiği için de iki üç sözcük söylemezsek, eksik kalacak.

1963 yılında şirketler açısından Finans - Kapitalin durumu nedir? diye bakıyoruz. Bu şirketlerin ağababaları Anonim şirketlerdir. Öteki Limited'ler falan, yahut Komandit'ler, bunlar hop çerez kabilinden. Finans - Kapitalin oyuncaklarıdır. Finans - Kapitalin kendisi Anonim şirketlerdir.

Bunları bir kâr edenler, bir kâr etmiyenler diye ayırmak mümkün. Bütün Anonim şirketlerden kâr edenleri 626 tane. Net kazançları 807 milyon. Bir de Limited şirketler var. Onların kazanç yapanları 2132 tane. Net kârları 391 milyon.

Şimdi bakın. Topluyoruz, yekûn: Anonim şirketlerin sayıca yüz şirkette 15 tutuyor sayısı, ama net kârın içinde yüz kârda 50 kârı Anonim şirketler cebe atıyor. Nasıl hâkim oluyor? Yâni en kodaman parababaları, Finans - Kapitâl sistemi içinde nasıl ötekilerinin, binlercesinin yapamadığını o yapıyor?

Finans - Kapital şirketleri de alâ merntibim (derece derece): onların da bir hiyerarşisi var kendilerine göre, Yâni asıl kodamanlar: devleti, dini, ekonomi - politikayı elinde tutuyor. Onların izine düştük. Maliye Bakanlığına verilmiş.. Başka yerde açık seçik birşey konmuyor artık. 20 senesinde, geçit olduğu için, şirketler üzerine epey ayrıntılı bilgiler açıklanmıştı. Sonra yeniden üstüne yatıldı o problemlerin. Yalnız saklanamıyan bir şey var: Vergiler meselesi.

Tüm tam ve dar mükellefiyetleri sayıyoruz: Bütün bu tam ve dar mükellefler 4275 kişi. Net kazançları, bütün şirketlerin: Yılda 1 milyar 600 milyon lira. Tabii bütün bu dört bin küsur, ufaklı tefekli böyle, oyuncak şirketler. Bunlar içinde asıl şirketler, asıl büyük parababaları: Milyonerler. Milyonerlere bakıyoruz: gerek tam, gerek dar gelirli mükellefler 340 kişicik. Hani biz bazen 500 diyoruz. Gene biraz çok söylemişiz.

Bu 340 firmanın birbirine nasıl kenetlendiğini aşağı yukarı tahmin ederiz. Ayrıntılara geçmediğim için pek açıklıyamadım orasını. Bakarsınız, bir Finans - Kapitalist 10 tane şirkette kurucu üye olur, meclis'i idare âzası olur, başkan olur, şu olur, bu olur. Ve birbirlerine içli dışlı olurlar. Böyledir T ü r k i y e ' d e. Onların içinde esas rol oynıyan milyonerler 340 kişi.

Bunların net kazancı 1 milyar 400 milyon. Şimdi düşünün: 4275 firma 1 milyar 600 milyon kâr ediyor. 340 firma, onun içinden 1 milyar 400 milyon. Yâni 4000 firma 200 milyon net kazanç yapıyor. 340 firma 1 milyar 400 milyon net kâr yapıyor. İşte hakiki parababaları bunlar, bu 340 firma. Sayıları %8 bile değil, şirketler topluluğu içinde. Ama net kazancın %87 - 88'ini bunlar ceplerine atıyorlar.

Bu milyonerlerin de iş bitmiyor. Milyonerlerin içinde de milyonercikler var. Bunu, bereket son yıl Sanayi Odası bir anket açmış, oradan öğreniyoruz. 100 firma almış, en kodamanlarından milyonerlerin, Bunların cirosu tutarı: 11 milyar 800 milyon. Bu 100 firma hepsi de 100 milyon çevresinde ciro yapıyor senede. Yâni satış matış.. Bunların 100 milyon liradan aşağı ciro yapanları 75 firma. 100 milyon liradan yukarı ciro yapanları 25 firma. İndik mi? 340 demiştik. Asıl kodaman parababası 25 miş meğer.

Bu iki güruh (hepsini toplasak zaten 100 kişi), bu iki güruhun ciro toplamlarına bakıyoruz. 75 firma 5 milyar 739 milyon lira ciro yapmış. 25 firma 6 milyar 67 milyon Türk lirası ciro yapmış. Binaenaleyh cironun yarıdan fazlasını 25 firma, en kodamanları, ötekisini 75 firma yapmış.

Şimdi düşünün, 25 kişiyi.. O 25 firmanın da içinde, diyelim ki, 4 0- 50 kişi olsun. Bunlar Türkiye'nin hangi meselesinde bir kahvede oturmakla anlaşmazlar? Finans - Kapitalin anlamı ve dehşeti burda yatıyor. Biz bunu anlamadık mı.. bugün, nasıl olur da yahu, daha dün yeryüzünde Milli Mücadelenin zaferini temsil etmiş bir millet olarak: bugünkü duruma düşmüşüz? Kavrıyamayız.

Amerika geçen asırda yapmış, biz hiç olmazsa 20. ci yüz yılda ilk defa bir Milli Kurtuluş hareketinin zaferini temsil etmişiz. Ondan sonra bir de bakmışız etrafımıza, Türkiye üs haline gelmiş. Türkiye'de kaçak şeyleri casuslar yapıyor. Ve 10 bin, 20 bin ecnebi «uzman» ismi altında casus, asker cirit atıyor, falan... Bu duruma nasıl gelmişiz? Birdenbire bunun farkına varıyoruz biz.

Oysa bu, bugünkü, dünkü mesele değil. Daha 1923 senesinde rotamızı çizerken, bir Finans - Kapital kurma saflığını gösterdiğimiz günden itibaren bu âkibetleri beklemeliydik. Nitekim 1929 istatistiklerini gördüğümüz zaman, 1929 yılında tesbit ettiğimiz zaman, Türkiye'de Finans - Kapitalin korkunç bir güç kazanmış olduğunu açıklamak zorunda kalmıştık. Ve bu korkunç gücün içinde de, en korkuncu: İşte İş Bankası demiştik, ve ona kitapta: «Lâ Şeriyke lehüü ve lâ naziyre lek!» (yâni: Allahü teâlâ Türkiye'de bir, İş Bankası da bir, bankamız da bir) demiştik. Bu kadar kudretli!

Şimdi İş Bankasının bugünkü durumu hakkında ben size.. Açın, cebinizdeki lâlettayın cep defterini, ordan okuyun: Cam sanayii, Petrol sanayii, Şeker sanayii, Çimento sanayii, Ağır Metâl sanayii, Sigortalar, Dokumalar, Bankalar (yâni: Türkiye Sınai Kalkınma Bankası, Amerikan Türk Dış Ticaret Bankası, Sınai Yatırım ve Kredi Bankası).. bunlar hepsi bir tek bankanın tekeline girmiş. Ondan sonra, uluslararası büyük firmalarla işbirliği yapmış: Elektrikte General Elektrikle ampül fabrikası, buzdolabı, soğutucu sistemi sanayii kurmuş; Lâstik sanayiinde Pirelli ile anlaşmış, Yağ sanayiinde Ünilever ile Vita. Sana hepimizin her gün yediği şeyler; İç ticarette Migros - Türk, falan::

Şimdi düşünün, bir tek müessese: İçtiğimiz suyun bardağı onun, astığımız pencerenin camı onun, bilmem giydiğimiz kumaş onun, mezara giderken sarıldığımız kefen onun, yediğimiz yağ onun, ve ilh., ve ilh.. Bütünüyle yememize, içmemize el atmış. Bu derece kudretli bir müessese Finans - Kapitâl.

Şimdi, böyle bir olaylar mahşeri içinde, bunu görmezsek: Türkiye'de hiç bir şeyi görmüyoruz, demektir. Ve zaten bütün dünyada Finans - Kapitalin oynadığı en başarılı oyun budur: Görünmez olmaktır. Bu Avrupa'da da böyledir. Dünya'da da böyledir. Hatta eski Sosyalist'te bir Fransız büyük ekonomistinin sözünü etmiştik. Böyle diyor, diyor ki:

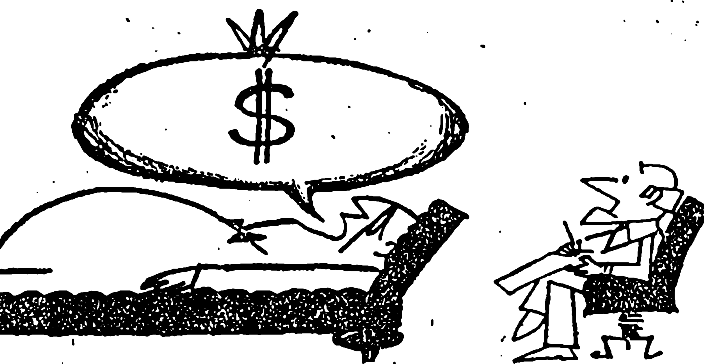
Günlük gazetelerde, diğer dergilerle falân, bakarsınız, en ücra köşeye üç satırlık: İsviçre.de falan falan bankaların şeyleri buluşmuşlardır, diye bir havadis geçer. Bu havadisin altında, 2 - 3 milyar insanın ertesi gün boğazından geçecek rızkına ait bütün problemler konuşulmuş, sıkı sıkı mühürlenip kararlaştırılmıştır. Ama bu havadis sanki hiç. Tesadüfen üç tane, işte: Mister yahut Von bir arada buluşmuşlar da konuşmuşlar. Olur ya. İsviçre'de hava almışlar. Öyle yazılır gazetelerde, diyor.

Türkiye'de de Finans - Kapitalin başlıca hüneri bu oldu. Ve maalesef bu hüner, bizim, yâni (hiç etrafına bakmayan, olaylar nedir bir an için düşünmiyen) akılevvel sosyalistlerimizin arasına bile bal gibi girmiş ve bu yüzden yığınla karışıklığa sebep olmuştur.

Bu akılevvel sosyalistlerimizin ikide bir, yâni zortlama şeklinde son tutamakları da şu; Türkiye Frans - Kapitali sermaye ihracı yapıyor mu, hani sermaye ihracı var mı? Bunun için başlarken biraz söylemiştim. Şimdi de, gene ayrıntısız hatırlıyalım. Yâni İş Bankası meselâ Hanovr'da, yahut Mısır'da şubeler açmıştı. Bir bankanın şube açması sermaye ihracıdır. Tabii kediye göre budu. Türkiye'nin Finans - Kapitali bu kadar açabilir.

Dünyayı kaplamış bugün: öyle bir Finans - Kapital, uluslararası Finans - Kapitâl canavarı var ki, yağma mı var Türkiye gibi sonradan topal eşekle kervana katılmış Finans - Kapitale: Gel, şu pazara sermaye ihraç et de, ordan benim kârımı al, desin! Elbet bunu engeller.

Ancak, buna rağmen, bugün zaten sayılı büyük metropoller (anavatanlar) dediğimiz İngiltere, Fransa, Almanya'da durum bizden daha farklı değil. Oraya da Süper - Emperyalist Amerika'nın harıl harıl sermaye ihracı olur ve onların Amerika'ya sermaye ihracı ağıza alınmıyacak kadar çocuk oyuncağı sayılır.



Onun için, bugün Avrupa'da, işte Ortak Pazar, mortak pazar dalavereleri hep bu. Ordeki Finans - Kapitalistler gün görmüş, hüküm sürmüş Finans - Kapitalistler. Başka bir Finans - Kapitalistin gelip de kendilerini sömürge haline getirmesine, yâni Amerikan sömürgesi haline gelmelerine kolay kolay bizimkiler gibi katlanamıyorlar. Ve, aman ne yapalım? Ortak Pazar, yahut Avrupa Ekonomisi, falan filân Şöyle biraz da bizim gibi 40-50 tane derme çatma geri uydu da bulurlarsa, Amerika'ya karşı bir siper alırız, diyorlar. Bütün kaygıları bu.

Ve onlardan bir küçük pasaj nakledeyim. Şimdi «science -base d'industrie» dedikleri, yâni (Sanayiin Taban Bilimi) diye bir bilim var. Belçika Başbakanı Theodore Lefebvre: Bir Finans - Kapital anavatanının Başkanlığını etmiş adam rakamlar verip kitabında şunları söylüyor:

Biz, diyor, çelik sanayii ile, dokuma sanayii ile kumda çelik çomak oynuyoruz. Amerikan ordinatör çıkarıyor, sesten hızlı uçan uçak yapıyor ve nükleer santrallar kuruyor. Bu müthiş teknoloji hamlesi önünde, Avrupa hâlâ çelikle, çomakla, bilmem işte dokumayla falan uğraşır mı? Bununla biz batarız, diyor. Ve örnekler gösteriyor. 965 yılı 6 devlette (Avrupa'nın sayılı emperyalist 6 devletinde) % 10'u yatırımların, Amerikan yatırımlarıdır. Fakat bunun % 90'ı Bilim Tabanlı Endüstriye yatırılıyor. Yâni, Avrupa'da bilim tabanına dayanan araştırmalı, her gün yeni keşif yapmak zorunda kalan endüstrinin yatırımlarının % 90'ını Amerika yapıyor, diyor.

Bırakın bizi, demek. Yâni, sermaye ihracı yapıyor muyuz, yapmıyormuyuz? Artık o demagojinin ömrü İkinci Cihan Harbinden evvel bitmiş. Bugün realite, olaylar bu.

Ortak Pazar'ın Amerika'ya yaptığı ihracatla, Amerika'dan yaptığı ithalât oranını, yâni Amerika'ya ihracatıyla ithalâtının nisbetini yapmış adamcağız, diyor ki:

Plâstik sanayiinde Amerika Avrupa'ya 5 kat fazla mal satıyormuş. İlâç sanayiinde 3 kat fazla mal satıyormuş. Demek, Avrupa oraya 1 yollarsa, Amerika onlara 3 satıyor. Aeronotik (yâni havacılık) ta 8 kat mal satıyor. Elektrik, elektronik sanayiinde 2 kat fazla mal satıyor.

Sayılı emperyalist devletlerde dahi durum bu. Ve onun üzerine adam şöyle bir konklüzyona varıyor. Uzun şeyleri okumıyayım:

«Sanayi inisiyativinin (yâni teşebbüs gücünün) anahtarları artık onların elinde değil.» Onların dediği: kendilerinin, Avrupa kapitalistlerinin. «Bu anahtarlar büyük Amerikan entrprenörlerinin (müteşebbislerinin) elindedir. Onlar güçlü bir araştırma potansiyeline dayanıyorlar.» «O yüzden, diyor en sonunda, ikinci sanayi ihtilâlimizin bir çeşit blokajına uğruyoruz.» Yâni, ihtilâl yapacağız biz de, Amerika'ya yetişelim. Fakat bloke ediyor, tıkıyor bizim bu şeyimizi, Amerika tıkıyor, diyor. «Ve iflâttan sakınmakçin alanımızın anahtarlarını bir yabancı güdücünün eline teslim etmek zorunda kalıyoruz.» diyor.

Bunu Avrupa, Batı Avrupa'nın sayılı emperyalist devletleri böyle söylüyorlar. Binaenaleyh, bazı ufak tefek görünüşlerle asıl olayları gözden kaybedip, dünyayı gözden kaybedip, kendi ülkemizde taban problemimiz nedir diye aramazsak, o zaman evvelâ kafalarımız çorbaya döner. Ve tabii bu çorbadan da hiç bir politika taamı, yahut ziyafeti yapılamaz.

Finans-Kapital problemi, bu çok eksik çizileriyle anlattığım problemdir. Bunun üzerine hepimiz, her gün, her saat çevremize bakarak, olayların nasıl geliştiğini izlemek zorundayız.

Sözüm bu kadardır. Hepinizi saygıyla selâmlarım.

(Gelecek sayıda: SORULAR CEVAPLAR)

Tokat Devrimci Derleniş Komitesi Bildirisi

Çağrıya uymaktan başka yapacak bir şey kalmadığı için ve aklını kaybetmemiş bir insan salt hisleri ile davranamayacağı için, «Devrimci Derleniş Komiteleri» çağrısına, biz devrimci Tokat gençliği katılmayı gerekli buluyoruz. Şunu kabullenmek zorunluğu var; artık gençlik kendi dağınık eylemleri ile varabileceği en üst noktaya ulaşmıştır. Artık bu noktadan sonra damlayacak her genç devrimci kanı, «bedava» değilse bile, çok «ucuz» sarfedilmiş olacaktır. Şunu kabullenmek zorunluğu var: SIYASAL ÖRGÜT GEREK... Siyasal örgüt, fırına ısmarlanmış Tokat kebabı gibi «hazırlop» olmaz. Eğer ortalıkta görünmeyen peynir gemisi lafla yürüseydi, bu iş teorisyen «ısmarlama»cılarımız şimdiye başarmıştı. O halde, bir eksiklik var: Hareket... Ne denildi bu gazetede: Önce «Devrimci Derleniş Komiteler» kuralım. Bu iş için üç militanın birleşmesi bile yeter, denildi. Ne oldu? «Birlik» nutukları atanlarda ses yok! Arkadaş, «çalçene kabul günleri gevezeliği» ne yer yok, hele hele hiçte gerek yok. Bu gaztenin her sayısı en az 10 yeni derleniş komitesinin müjdecisi olmalı. Lokal gevezeliği bitmeli ve derlenme başlamalı. Kim ki örgüte bir «taş» olsun koyar, bu bir «baş» koyan kadar değerlidir. Kim ki hem susar, hem öte yanda gizli eleştirir, aramızda yeri yoktur. Biz Tokat ve çevresi gençleri bir Devrimci derleniş Komitesi «kurduk. Çalışmaya başladık.» Biliyoruz «demiyoruz.» öğreneceğiz «diyoruz. Tüm arkadaşları, devrimcileri yeni derleniş komiteleri kurmağa ve Sosyalist'e işbirliğine çağırıyoruz. Tekralayalım; Siyasal Örgüt gerek ve GÜN GEVEZELİK GÜNÜ HİÇ DEĞİLDİR...

TOKAT DEVRİMCİ DERLENİŞ KOMİTESİ

AFYON DERLENİŞ KOMİTESİNİN MEKTUBU

24 Şubat 1971 Çarşamba günü yapılan toplantıda, Afyonlu devrimciler olarak, Ankara'da Yüksek öğrenimdeki gençlerimizin üçü, iki Afyonlu işçi arkadaş ve diğer arkadaşlarımızla; 12 kişiden kurulu bir derleniş komitesi kurduğumuzu, amacımızın sosyalist kanattaki dağınıklığı derleme çabalarında, Sosyalist gazetesini desteklemek ve devrimci çabamızı daha tutarlı sürdürmek olduğunu duyururuz. Devrimci arkadaşları bölgesel derleniş komiteleri kurmağa ve ortak çalışmaya çağırıyoruz.

Diğer bütün derlenis komitelerinde görev alan arkadaşlara devrimci selâmlarımız var.

AFYON
DERLENİŞ KOMİTESİ



Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Sahibi ve Başyazarı: Dr. Hikmet Kıvılcımlı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hidayet Kaya
Teknik yönetmen : Zafer Sunaçoğlu

İdare Yeri: Lâleli Cad. Çelikpalas Apt. 1/3 - İST.
Ankara Bürosu: Sümer Sokak, Venüs Apt.
Daire 13. Demirtepe — Ankara

Abone şartları : Yıllık : 50 TL.
6 Aylık : 25 TL.
3 Aylık : 12,5 TL.

Hesab No: 30 Lâleli İş Bankası Şubesi

Baskı : Vatan Matbaası

Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın çıkan kitapları..

Tarihsel Maddecilik Yayınları

TARİH — DEVRİM — SOSYALİZM — 12,5 TL.
TÜRKİYEDE KAPİTALİZM — 7,5 TL.
İLKEL SOSYALİZMDEN KAPİTALİZME — 4 TL.
BİLİMSEL SOSYALİZMİN DOĞUŞU (Marx — Engels Çağı) — 8 TL.
HALK SAVAŞININ PLÂNLARI — 7,5 TL.
DEVRİM ZORLAMASI DEMOKRATİK ZORLATMA — 7,5 TL.
ANARŞİ YOK, BÜYÜK DERLENİŞ — 100 kuruş
UYARMAK İÇİN UYANMALI UYANMAK İÇİN UYARMALI — 5 TL.
MARKX — ENGELS (Hayatları) — 4 TL.
27 MAYIS VE YÖN HAREKETİNİN SINIFSAL AÇIDAN ELEŞTİRİSİ — 12,5 TL.
METAFİZİK SOSYOLOJİ ELEŞTİRİLERİ — 7,5 TL.
TOPLUM BİÇİMLERİNİN GELİŞİMİ (Tarih Tezi) — 12,5 TL.

GENEL DAĞITIM: GE-DA — İSTANBUL